

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— Memurlar yürüdü —
TABAN VE TAVAN!

CAF

Sahanda sucuk bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg icmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece-gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg..

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 5 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Ocak 1970

Atatürk ve Müslümanlık..

NE garip hikâyesidir ki, bugün Anadolu'da Atatürk düşmanlığını geliştirenler, hafız kurslarıdır, imam okullarıdır, cami çevresinde çıkarılık ağını örmüş softalardır. Bunlar, saf halkımızı hurafenin karanlığına iterek göz gözü görmez bir ortam yaratmak için Mustafa Kemal'i bir numaralı düşman ilân etmişlerdir.

Peki, ya Atatürk olmasaydı ne olacaktı Anadolu'nun hali?

Açın tarih kitaplarına bakın: İtalyan katolikliği Ege denizinden çıkmış Anadolu'ya.. Ermeni kilisesi Doğu dolaylarına el atmış.. Fransız'ın Güney-doğumuzu kapsamış.. Ortodoks Yunanlı, Karadenizden ve Ege'den en güzel bölgeleri götürmüş.. Anglikan kilisesinin General Harrington'u, işgal kuvvetleri komandanı olarak İstanbul'da makamına kurulmuş..

Eğer yedi düvelin kilise çanları Anadolu'da çalmaya başlasaydı, hiçbir minarenden ezan sesi işitilemezdi.

Sevr Antlaşmasının çanları kimin için çalıyordu?

Anadolu için..

Kimin imzası vardı Sevr Antlaşmasının altında?

«Halife-i rûy-i zemin» ve bütün İslâmın Padişahı, Allahın yeryüzündeki gölgesi efendimizin temsilcisi basmıştı Osmanlı İmparatorluğunun mührünü Sevr'in altına..

O Sevr ki, Müslüman Anadolu'yu Hristiyanlar arasında paylaşıyor-du.

İşte Mustafa Kemal, bu Haçlı planını bozmuş, memleketi dört bir yandan saran düşmanı yenilgiye uğratarak Anadolu'nun bizim Anadolu-muz olduğunu dünyaya ispatlamıştır.

Şimdi hangi sahte Müslüman ve hangi nabekâr çıkıp da Atatürk düşmanlığını saf halkımıza, genç kuşaklarımıza, küçük çocuklarımıza aşılamaya kalkışıyorsa, alçaklığın kazanında ihanetin ikiyeüzlülüğünü kaynatmaya çalışıyor demektir. Hiç kuşku yoktur ki, Milli Kurtuluş Savaşından sonraki Anadolu, öncekinden bin kat daha Müslümandır. Sevr Antlaşmasını parçalayıp «Düvel-i Muazzama» yı Türk'ün toprağından sürüp çıkaran kurtuluşun lideridir Atatürk..

İşte bu Atatürk'e niçin düşman olunur?

Hangi karanlık emellerin sahipleri, hafız kurslarında, imam okullarında, cuma vaazlarında Mustafa Kemal'e karşı bir hincin gizli ve açık propagandasına girişebilir?

Eski bir oyundur bu..

Emperyalizmin oyunudur.

Birinci Dünya Savaşından önce, Alman emperyalizmi, Osmanlı İmparatorluğu üstündeki emellerini halkın bilincine hoşgöstermek için Kayser Wilhelm'in kalpaklı fotoğrafını dergilerde yayınlardı, halk arasında dağıtırdı. Kayser'in, Müslümanlığı pek beğendiği, hattâ Müslüman olduğu söylentileri bile sarmıştı köşe bucağı.. İşte Alman Kayseri'nden bir Müslüman yaratan emperyalist propagandası, Atatürk'ü din düşmanı ilân etmek için yobaz takımını seferber etmiştir.

Oysa Atatürk, Müslümanlığın özünü Anadolu'da bayrak gibi dalgalandıran ve dine gerçek mevkini, yani vicdanlardaki yerini sağlayan bir hareketin önderidir.

Mustafa Kemal'den önce Anadolu, din bezirgânlarının cirrit attığı, Müslümanlık adına nice şeyhin, seyyitin, mezhebin, tarikatın birbirine dolandığı yerdii. Gazi Mustafa Kemal, yobazlığa karşı çıkıp İslâma; hurafeye karşı çıkıp Müslümanlığa hizmet etmiştir.

Ama ne yazık ki yobaz yine başkaldırmış, Atatürk'ün ölümünden sonra yavaş yavaş kıpırdarak bugün bir azgınlık halini alan eylemine geçmiştir. Yine mezhepçilik, tarikatçılık, şeyhlik, seyyitlik sarmıştır Anadolu'yu. Sandık demokrasisinde oy goygoyculuğuna girişen politikacılar, her yanda yobazları kıskırtmışlar ve saf halkımızı çağ dışına iten bir softalık politikası dalga dalga sarmıştır her yam..

Nurculuk..

Süleymançılık..

Pilâvcılık..

Ve bilmem necilik.. gibi dinle dayanetle ilgisi olmayan bir sürü akım, siyasetin göbeğine dalmış, ve artık Türkiye'de dinle politika birbirinden ayrılmaz bir hale gelmiştir.

Atatürk dinle politikayı birbirinden ayırarak, İslâma gerçek saygıyı göstermişti. Bugünkü politikacı seçim namazı kılıp, oy mevliti okutukça ve gösteriş Haccına gittikçe, Müslümanlığın kutsal ilkelerini menfaat yollarında harcamaktadır.

Hayır.. böyle gidemez bu!

Tanrının son peygamberi, İslâmı, 1970 Türkiye'sinde politika tartışmalarına ve oy ticaretine konu olsun diye yeryüzüne yaymadı. Müslümanlığa bir narça saygısı olan, bugünkü din bezirgânlığına hiç kuşkusuz «hayır» diyecektir.

AKBABA

MEMUR YÜRÜYÜŞÜ!

BÜYÜK YENİLİĞİMİZ Halk nelere gülüyor?

AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. İşte, AKBABA gelecek sayıdan itibaren: Marmara, Trakya, Ege, Karadeniz, Güney, Doğu ve Orta Anadolu bölgele-
rindeki fakirin, zenginin, memurun, öğretmenin, iş-
çinin, müdürün, politikacının, doktorun, berberin,
şoförün, gencin, yaşlının, kadının, erkeğin, her yaş-
tan ve her baştan insanın nelere güldüklerini bütün
canlılığı, renkliliği ve gerçekliği ile sevgili okurla-
rına duyuracak.

HALK NELERE GÜLÜYOR? Gelecek hafta Akbaba'da

Tatilin tatili

MUZAFFER İZGÜ

O KULLAR açıldıktan hemen bir kaç gün sonraydı ki, baktım bizim oğlanlar kapının önünde top oynuyorlar. Ne de olsa baba yüreği, içim hırp etti Heyecanla:

— Çocuklar okul n'oldu? dedim.
— Tatil babacığım, dediler.
— Ne tatili?
— Vallahi bilmeyiz, tek dersmiymiş, neymiş, onun tatili.
— İyi iyi. Haydi bakalım, içeriye girin de, dersinizi çalışın!
— Ama tatil babacığım.
— Oğlum bir şeyler okuyup öğrenin!

Aradan bir kaç gün geçti, baktım bizim çocuklar yine evin içinde hırlaşıp duruyorlar.

— Oğlum hani okul?
— Vallahi babacığım, fen lisesi test imtihanları mı ne varmış, bizi tatil ettiler.
— Dün de tatildi?
— Dün pazardı babacığım.

Aradan bir kaç gün geçti, baktım bizim çocuklar kolkola girmişler, caddeden bir boy gidiyorlar.

— Nereye çocuklar?
— Şöyle bir dolaşacağız.
— Okul?
— Okul tatil babacığım.
— Bu da ne tatili?
— İğne tatili babacığım.
— Kaç günmüş bunun tatili?
— İki gün.
— Hey Allahım!

Aradan sekiz on gün geçti, baktım çarşıda birtakım boru, trampet sesleri. İçime bir kurttur düştü, çünkü ne zaman böyle trampetler vurmaya, borazanlar ötmeye başlarsa, bilirim ki okullar tatildir. Eve geldim,

tamam, bizimkiler kaldırımda bisiklete biniyorlar.

— Oğlum ne tatili?
— Ammadasınız ha babacığım, haberiniz yok mu, bugün kurtuluş günü.

— Haaa!...
Aradan on gün geçti, yine birtakım hazırlıklar var. Ara sıra bir trampet sesi, bir borazan sesi kulaklarıma çalınıyor.

— Oğlum, dedim, büyüğüne, galiba yakınlarda yine bir tatil var?
— Yarımı da sayarsak, tam beş gün babacığım.

— Bu ne tatili?
— Cumhuriyet bayramı babacığım.

— Niye beş gün?
— Sonu cumaya geliyor da ondan...

Beş gün gezdi tozdu bizim oğlanlar. Bundan bir kaç gün sonra da, Allah kabul eylesin, dört gün tatille şeker bayramını kutladık. Oğlanlar ah vah ettiler:

— Şu bayramın sonu niye cumaya rasgelmez, diye.

Aradan sekiz on gün geçti, baktım bizimkiler yine evdeler.

— Oğlum tatil mi yine?
— Bu seferki berbat bir tatil babacığım, dediler.

— Niye ki?
— Oturup bekleyeceğiz evde.
— Neyi?

— Gripi... Grip tatili verdiler yedi gün. Bu yedi gün içinde grip almazsak, bir yedi gün daha vereceklermiş. Babacığım be, para verseniz de sinemaya gitsek!

— Oğlum, sizi topluluktan kurtarmak için tatil verdiler, siz toplulu-

ğun olduğu yere gitmek istiyorsunuz. Ya gribe yakalanırsanız?

— Daha iyi ya babacığım, zaten tatilin gayesi ne? Gribe yakalanıp, hastalanıp, hastalığı evde geçirmek değil mi? Şimdi yakalanmayıp da ne zaman yakalanacağız?

Haklı söze ne denir, verdim paralarını, gittiler sinemaya.

Bu tatilin bittiğinden beş altı gün sonra, bir baktım bizim oğlanlar yine sallana sallana geliyorlar.

— Oğlum tatil mi? diye pencereden bağırmışım.

— Tatil babacığım tatil... dediler.
— Ne tatili ulan?

Vallahi müdür bir şeyler dedi ya, pek anlayamadık. Kardeşim dört gün anlamış, ben beş anladım. Bazı arkadaşlar altı gün diyorlar. Neyse, biz üç gün sonra bir bakar geliriz.

Kızımışım:
— Yahu hanım, nedir bu tatiller? diye.

— Ayol bana ne bağıryorsun?
— Hep tatil hep tatil!...

— Bana ne ayol!
— Hey Allahım!

Çocuklara baktım, keyifleri yerinde.

— Ne yapacaksınız bu dört gün? dedim.

— Derslerimizi tekrar edeceğiz baba.

— Futbol sahasında mı?

Neyse, o üç gün de geçti. Çocuklar bir kaç gün okula gittiler, baktım yine bir gün evdeler...

— Tatil değil mi oğlum?

— Tabii tatil ya babacığım.
— Bu ne tatili?
— Yeni yıl tatili babacığım, yeni

yıl. Ah şöyle cumaya rasgelseydi, tam üç buçuk gün tatil yapacaktık ya, inşallah seneye!

Allahın günü bol olduktan sonra, ne var ki, o da geldi geçti çok şükür Allaha. Hem de göz açıp kapayıncaya dek. Bir baktık, bir ay daha geçivermiş.

— Eh, dedim, oğlanlar hızlarını aldı gidiyorlar ya...

Keşki böyle demeseymişim, bir gün eve geldim ki, ikisi de sırtüstü yatıyorlar...

— Tatil değil mi oğlum?

— Elbette babacığım.

— Ne tatili oğlum?

— Şahane baba şahane!

— Şahane olan ne?

— Tatil.

— Adı ne?

— Sömestr tatili.

— Kaç gün?

— 23 gün!

— Ne?...

— 23 gün babacığım.

— Oğlum yanlışlıkla üçü yirmilüç anlamayasınız?

— Değil babacığım, tastamam 23 gün.

— Şimdi 23 gün yatacaksınız ha?

— Değil babacığım, onbeş günlük sömestr için yatacağız, sekiz günlük mübarek Kurban Bayramı için yatacağız.

— Oldu olacak, şurda ne kalmış ki ayın bitmesine, beş altı gün daha verselerdi de, Şubat ayını kata getireydiniz.

— Gün ola harman ola babacığım!

Karıma döndüm yine:

— Hanım, dedim, nedir bu hal?

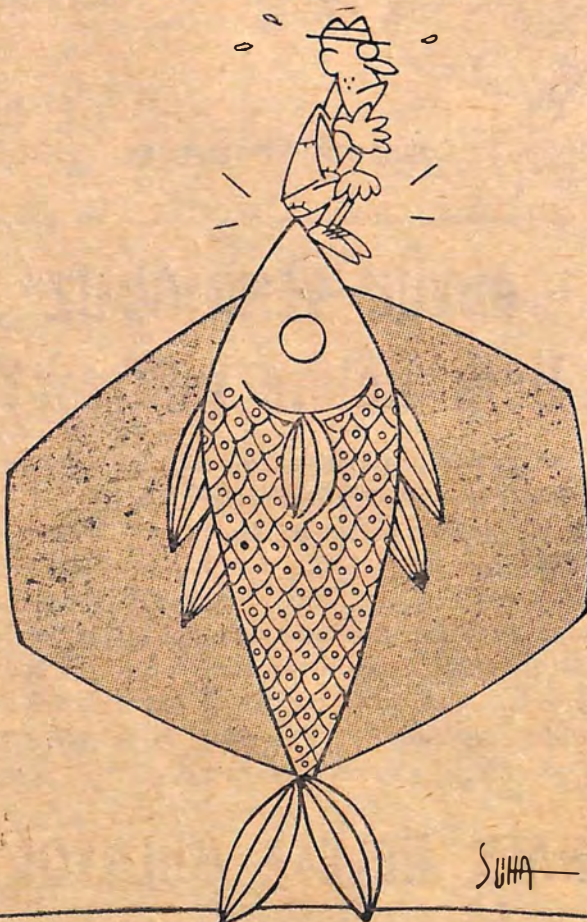
— Bana nesi ayol, tatili veren ben miyim?

— Yahu daha bunun 23 Nisan'ı var, 1 Mayıs'ı var, 19 Mayıs'ı var, 27 Mayıs'ı var...

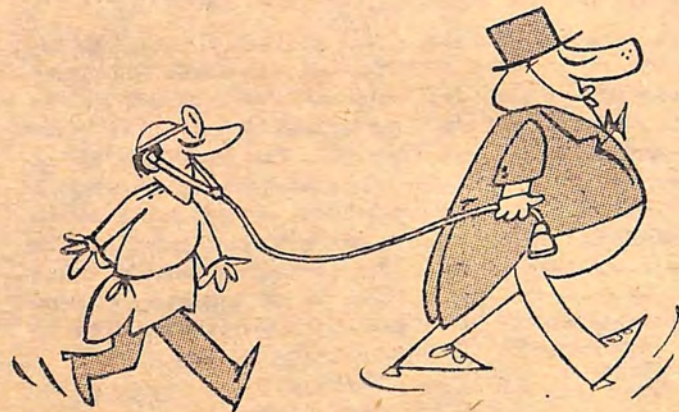
— Var tabii... Nasıl olsa hükümet, öğretmenlerin maaşını artırmıyorum, hiç olmazsa okulları iki günde bir tatil edeyim de olsun bitsin, diyordur.

Muzaffer İZGÜ

Balık fiyatları birden yükseldi. — Gazeteler —

Yazısız

Full Time (Tam gün)

serbest bırakıldı...

MİSKA

MİLLETLERARASI çapta ünlü film yıldızlarını herkes çok zengin bilir. Bir bakıma öyledir de...

— Bir bakıma ne demek? Zenginlik zenginliktir, demeyin.

Hesabını kitabını çok iyi bilen, giderini hep gelirinin altında tutan, elinde her zaman rahat manevra imkânı sağlayacak kadar nakit bulunduran kişinin zenginliğiyle, parasını verimsiz kaprislere bağlamış adamın kâğıt üstündeki serveti bir olur mu?

Adam vardır, her ay eline geçen ikibin liradan beşyüzünü arttırarak biriktirdiklerini ipotekli garantilerle ve yüzde otuz faizle işletir, kısa zamanda başkalarının sırtından geçinecek hale gelir.

Öte yanda öylesini bilirim ki yıllar yılı ayda yirmibinden fazla kazanmış, ama elindeki avucundakini yiyip içmeye, yedirip içirmeye ve eşitli lüks mallara harcamıştır. Bugün evindeki eşyasını, plâk koleksiyonunu, kot-rasını falan hesaba katarak varlığının toplamını araştırırsanız kâğıt üstünde yüklü bir rakam bulursunuz; ancak bunlar hepsi satışa çıkarılsa ele geçecek para adamın bugünkü borçlarını karşılamaz.

İşte dünyanın en başarılı sanatçılarından bile büyük çoğunluğu —eğer düpedüz yoksul değillerse— bu ikinci çeşit «zengin»lerdir. Hele sinema oyuncuları arasında «kâğıtta zengin, gerçekte züğürt» kişilerin yüzdesi akla gelmeyecek kadar yüksektir.

Bu durumu belirtmek için Hollywood'da bir hikâye anlatılır.

En ünlü yıldızlardan birine bir emlak komisyoncusu telefon ediyor:

— Size bir iyi, bir de kötü haberim var. Önce iyisini söyleyeyim. İlgilendiğiniz modern şatonun sahipleri fiyatı dokuzyüzbinden sekizyüzüne indirdiler.

— Yaşasın! Kötü haber nedir?

— Bin dolarını peşin istiyorlar.

Tabii bu kaidenin istisnaları da var. Onların başında kim geliyor, biliyor musunuz?

Geçen Noel'de Türkiye'deki Amerikalı askerleri eğlendirmek için yurdumuzu da ziyaret eden ünlü komik Bob Hope.

Son yıllarda Amerikan'ın en zengin elli kişisinin kimler olduğunu bulmak için çeşitli araştırmalar yapıldı. Yayınlanan listelerin hepsinde Ford, Du Pont, Rockefeller falan gibi isimler arasında Bob Hope'un da adı var.

İş çevrelerinin bir numaralı dergisi Fortune, Bob Hope'un servetinin 150 ile 200 milyon dolar arasında olduğunu açıkladı.

Time dergisi ise bu servetin 500 milyon dolardan az olmadığını iddia ediyor.

Başkaları bütün bu rakamların az vergi vermek için bedeli düşük gösterilmiş gayrimenkul ve hisse senedi değerlendirilmelerine dayandığını, gerçek değerler hesaplaşırsa toplamın milyar doların çok üstüne çıkacağını belirtiyorlar.

Gerçekten de, sayısız hisse senedi ve geniş arazi parçaları dışında Bob Hope'un petrol kuyuları, sinema stüdyoları, radyo ve televizyon stüdyoları, hattâ çeşitli spor takımları var.

Ne kadar yüksek olursa olsun oyunculuk ücretlerinden arttırılacak paralarla böyle bir servet yapılmaz. Nasıl ulaşmış öyleyse bir sinema komiği bu çapta bir zenginliğe?

Bob Hope gençliğinde boksör-müş. Bir maçta çok kötü dayak yiyip burnu kırılınca o işe boş-vererek vodvil sahnelerinde komikliğe başlamış. Bir de Wall Street'in en büyük firmalarından Lehman Biraderlerin ortağı Rosenberg ile sıkı sıkı dost olmuş. O ne derse yapmaya, görüşlerini ve esprilerini Wall Street'in çıkar izgisine uydurmaya, zamanla sadakatinin de meyvalarını toplamaya koyulmuş.

— Falanca hisse senedinden al, demişler.

Almış.

— Şimdi onları üç katına sat, filân yerde arazi al, demişler.

Onu da yapmış.

Yediyüzbin dolara aldığı arazi bir süre sonra ortasından ekspres yol geçince 34 milyon dolara çıkarmış.

Ve böylece yükseldikçe yükselmiş Mister Hope...

Ama gerçekten yükselmiş mi acaba?

AP'de temizlik yapılacak. — Gazeteler —

YAZISIZ

Birbuçuk yıldan beri bu ünlü komik bütün yardımcıların, danışmanlarının, menajerlerinin, avukatlarının, gizli ve açık yollarla kendine bağlı gazeteci, radyocu, televizyoncu gibi propaganda uzmanlarının desteğiyle şu iddiayı yaymaya çalışıyor:

— Ben söylendiği kadar zengin değilim. Sırf şansım tuttuğu için aldığım bazı şeylerin değerlerindeki yükselmeye elimde epeyce para birikti ama toplam servetim ancak 100 milyon dolar kadardır.

Böyle paralanmasının da sebebini de şöyle açıklamakta:

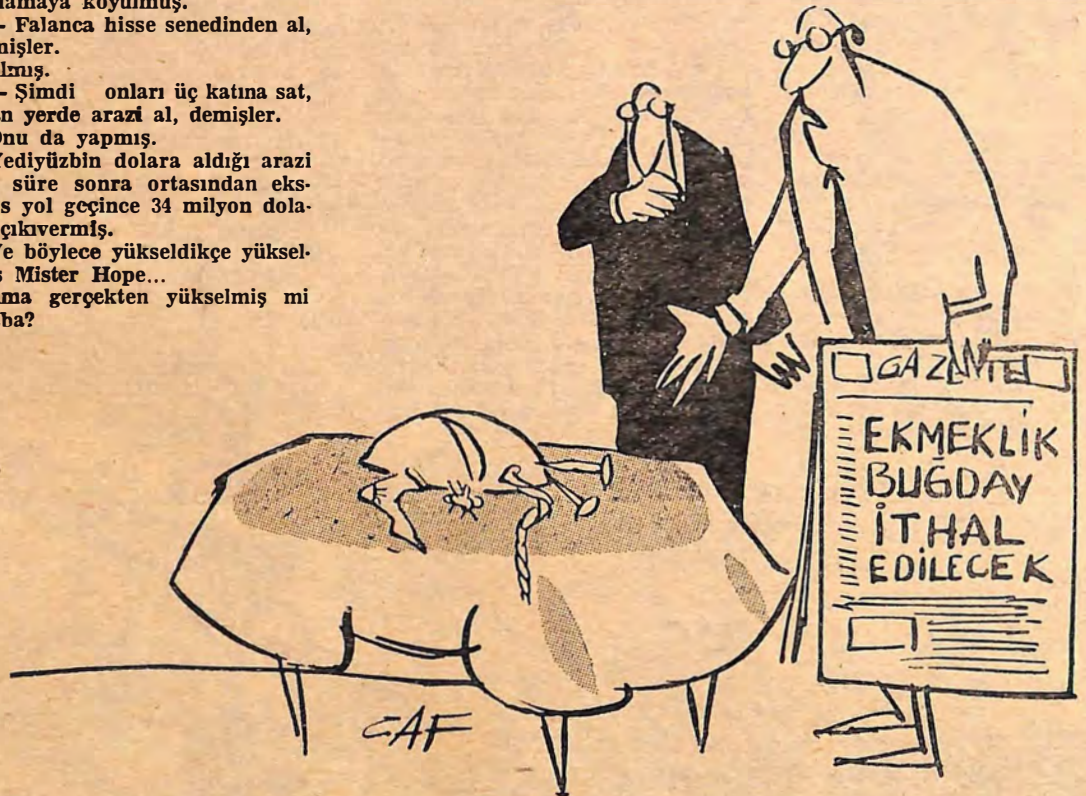
Büyük para sevimli değilmiş; çok zengin olduğuna inanılırsa halk kendisine eskisi kadar gülmezmiş.

Ben de size bu yazıyı onun o görüşünden yararlanın diye yazdım.

Eğer hesapsız ve züğürt iseniz üzülmeyin. Bu durumunuzu elinizden geldiği kadar belli edin de bari herkes sizi sevinli bulsun.

Kimbilir, hattâ propagandası iyi yapılırsa devlet bütçemiz bile hepimizin gözüne şirin görünmeye başlayabilir!

Refik ERDURAN

— Biraz da fırıncı ithal etsek bari!..

Ne diydik? Veda! SAYGEL Efendim?

— Kim dediniz, Osman mı? Osman... Osman... Haa, Osman'cığım; şükür kavuşturana cânım! Körolası şu şey yüzünden hatırlayamadım birden. Nasılsın?

— Eh, sağlığınıza duacıyız beyefendi. Dün bütün gün uğraştığım halde telefonunuzu çıkaramayınca, inanın kahrından ölecektim nerdeyse!

— Haa, dün değil mi?

— Evet, dün...

— Yoktum.

— Evet yoktunuz beyefendi!

— Resmî bir görevle havaalanına gitmiştim. Hani «Geldiydi, geliyor» diye dedikodusu aylardır süren bir mesele vardı ya?...

— Evet efendim.

— Hani başın da kendince bir isim takmıştı.

— Takmıştı efendim. İtalyan gri-bi mi diyorlardı. Honkong gri-bi mi diyorlardı. Sonunda geldiler demek! Samimi olarak size bir şey söyleyeyim mi?

— Söyle.

— Daha siz konuşmaya başlamadan anlamıştım ben.

— Neyi anlamıştın?

— Aylardır adından bahsedilen gri-bin, sağ salım yurdumuza ayak basmış olduğunu...

— Boş bulunup bunu bana söyledin, sakın başka yerlerde ağzından kaçırma olur mu?

— Emredersiniz beyefendi. Üzeceğimi bilseydim ağzımı açmazdım!

— Yoo, üzülmedim. Ama kafasıyla, kalbiyle her an memleketinin refah ve selâmetini düşünmek mevkil ve sorumluluğunda bulunan bir kimse olarak, iyice ölçmeden, biçmeden, kantarlayıp tartmadan aklımıza geleni geldiği gibi söylememeliyiz.

— Elbette söylememeliyiz efendim.

— Bütün dünyayı kasıp kavuran grip salgınının, bugün sınırlarımıza kadar dayandığı, hattâ bazı zayıf noktalardan sızarak soluğu yurt içinde aldığı bir gerçek midir?

— Valla ne diyeyim bilmem ki efendim. Bu konudaki hükümet programını bilmeden, fikrini nasıl söyleyebilir insan? Sağlık Bakanlığının demecilerine bakılırsa, her girdiği ülkede binlerce cana kıyan grip henüz yurdumuza girememiştir, girmemesi için bütün sınır kapılarına ayrıca emirler verilmiştir! Muhafız basınını yayını dikkate alınırsa grip sadece ülkemize girmekle kalmamış, bazı zayıf hastaları öldürmeye bile başlamış!

— Bizim yasalara bağlı ve saygılı insanlar olarak hangi tarafa inanmamız gerekir? İlgililerin ağızlarından çıkan sözlerle değil mi?

— Aman beyefendi... Başka inanca kaynak mı kaldı memlekette?

— Tamam. En yetkili Bakan, «Yu-

goslavya'da binden fazla insanı öldüren, Fransa'da nüfusun dörtte üçünü yatağa seren, İtalya ve İngiltere'de halkın onda dokuzunu işinden gücünden eden bu salgın, henüz Türkiye'ye girememiştir!» demişse ne deektir bu?

— Henüz Türkiye'ye girememiş demektir!

— Evet girememiştir. Ben görmedim, sen gördün mü?

— Aman efendim yalan söyleyeyim de Tanrının nezdinde günahkâr mı olayım? Bakanlarımızın canla başla çalışmaları sayesinde, kendimi bildim bileli hiçbir şey görmedim ben bu memlekette! Ne grip gördüm, ne ulaşım gördüm, ne asayiş gördüm, ne denk bütçe gördüm.

— Tanrı yine de kötü günler göstermesin Osman'cığım.

— Amin beyefendi. Tanrı tam kadro halinde sizleri başımızdan eksik etmesin! Eee, görüşmeyeli daha daha nasılsınız?

— Valla nasıl olayım? Yatağa düşmemek için direnip duruyorum! Kabinenin yarısı pestil!

— Yaaa, vah vah! Oh oh yâni...

— Onlara vekâlet etmeye hazırlanırken, daire müdürleri de birer ikişer dökülmezler mi?

— Yaa... Zehirlemen filân mı?... Anlayamadık ki kardeşim... A-teşi kırka çıkan geçiyor kendinden!

— Biz «sırdır» diye bu gibi olayları gizlemeye çalışırken, bir kısım basın, başlamaz mı ortalığı karıştırmak amacıyla grip salgınının yurdumuza yayıldığı yolunda haber üstüne haber vermeye! Aklım duracak!

— Yüce Tanrı aklınızı millete bağışlamış efendim.

— Baktım, partili partisiz, çıkarılan söylentileri duyan, grip salgınının yurda girdiğine inanan gribe yakalanıyor, millet işinden gücünden kalıyor, eczaneler, hastaneler adam almıyor, hemen beyefendiyi haberdar ettim durumdan. Nasıl iyi yapmış mıyım?

— Aklınıza sağlık efendim. Bundan iyisi can sağlığı...

— Beyefendi, «Hemen bir çare bulalım» dedi. Ben de öyle düşündüyordum. Milletin hasta olmasını önleyemezsek bile, grip olmasını pekâlâ önleyebilirdik! Önce gazetelerde çıkan griple ilgili haberlere tekzip gönderdik. Bu sökmeyince bazı nasıta vatandaşları sorguya çekerek, ifadelerini radyoda kendi seslerinden yayınladık. Bu da umulanı verince, beyefendi, «Bu konuyu bizat inceleyeceğim» dedi. Hastanelere gece demedi, gündüz demedi baskın üstüne baskın yaptı, grip mikrobuna rastlamadı! Fakat fısıltı gazetesi bir kere iyiden iyiyi yayılmış olduğundan, bir türlü hastalığın öntü alınamıyordu. Hele bugün tamamiyle kontrolden çıktı artık.

— Çıktı efendim. Eğer elimizi çabuk tutmaz, topluca hastalanmayı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanunun yasakları arasına sokmazsak, daha neler neler çıkar! Neyse, değerli arkadaşlarımız bu konuyu da enine boyuna görüşürler her halde. Biz dönelim konumuza.

— Dönelim Osman'cığım. Ne diydük?

— Valla yanılmıyorsam ortalığı kırıp geçiren mevsim hastalıklarından bahsediyorduk her halde...

— Hay Allah... Nerede kalmıştık bilmiyorum ki... Şu kulaklarımın uğultusu yok mu...

— Aman efendim, grip olmayın da, zararı yok uğuldasin kulaklarınız!

— Öyle Osman'cığım öyle... O namussuz bir felâket! Ne diydüm yahu? Bizimkinin hastaneye yattığından mı bahsediyordum acaba?

— Hanımefendi hastaneye mi yattı?

— Dört gün oluyor, haberin yok mu senin?

— Şimdi sizden duyuyorum. Nesi var?

— Hâlâ kendine gelemedi ki nesi olduğunu sorup öğrenelim... Bir titreme bir ateş, dört gündür dalgın yatıyor!

— Yaa, vah vah! Neyse grip olmasın da...

— Olamaz! Bilirsin, bizim aile yasaklara benden daha titizdir. Bir şey kanun dışı mı ilân edildi, artık ilâç olsa bizim eve giremez! Eee, sen nasılsın bakalım?

— Duacıyız beyim.

— Eşin, annen?... İşte onlar pek iyi değiller efendim.

— Hayrola, üzücü bir durum falan?...

— Nasıl söyleyeyim bilmem ki... Üzüntünün daniskası bende!

— Yahu Osman'cığım çıkarsana şu baklayı ağzından... Ne olduğunu açık açık söylesene. Kazaya mı uğradılar?

— Ah beyefendicğim nerde bizde o şans? Keşke kazaya uğrasaydılar!

— Kaza değil demek... Yoksa gözü kararmış bir zorbanın saldırısına mı uğradılar?

— Hamdolsun namus meselesi değil efendim bizdeki.

— Ya?... Üstünüze âfiyet bir hastalık meselesi...

— Himm... Dertleri nerelerinden?

— Akıllarından beyefendi!

AP. ile CHP. arasında yakınlaşma var. — Gazeteler —

— Bu ne itibar böyle Paşam?

— Akıllarından mı? Doktora gösterdin mi?

— Göstermedim ama hastalıklarının ne olduğunu iyi kötü teşhis ettim.

— Yaaa... Neleri var?

— Hasta olduklarına ve çok yaşayamayacaklarına dair bilinç altı inançları var!

— Allah Allah! Ne zaman başladı bu hastalık?

— Aşağı yukarı grip salgını söylentileriyle beraber... Gazeteler, salgının İtalya'da görüldüğünden bahsederek bizimkiler gelinli kayınvalideli «Hakkını helâl et» diye düşümler yatağal Bre etmeyin, eylemeyin, İtalya nerede, Türkiye nerede? Ne çabuk kaptınız mikrobu? Anem, «Radyodan haberleri dinlerken kaptık oğlum» demez mi? Ananın, eşinin hastalıklarına mı yanarsın, siyasi itibarının iki paralık olacağına mı!... Bakanın griple ilgili demecleri yayınlanırken bizimkiler de inleşip duruyorlardı! İlgisiz kalmayı denedim, olmadı. Sert davranmayı denedim, sökmedi. Siyasi bir skandala meydan vermemek için başladım yalvarmaya! Öyle ya beyim, bir taraftan partine mensup bir Bakan «Türkiye'de grip salgını yoktur» derse, diğer taraftan seni desteklemesi gereken yakınların ilgili Bakanı yalanlarcasına olmadığı bildirilen bir hastalıktan yataklara düşerse, elâlem ne demez! «Ne olur benim hatırım için kalkın» diye yalvardım. «Madem grip olduğunuzu sanıyorsanız, zararı yok grip olun. Ama şu namussuz hastalığın Türkiye'ye geldiği resmen açıklanıncaya kadar kendinize hâkim olun!»

Ne dedikse dinlemedik beyim. Avrupa'larda binlerce insan bu hastalığın pençesinde can verirken, onlar seyirci kalamazlarmış! Yalvarmak da para etmeyince, bu sefer ben de tuttum inlemeye sansür koydum! Nasıl, iyi yapmış mıyım efendim?

— Elbette iyi yapmışsın Osman'cığım. Hepsini aşağı yukarı anlamda da, ailenizde başgösteren siyasi bölünmeyi doğrusu anlayamadım!

— Bana kalırsa bu işte bizim kayınpederin rolü büyük. Sözde kızını önce hasta yapacak, basın aracılığı ile Sağlık Bakanlığını yalanlayacak! Hasta yatağında çekirilen poz poz resimler gazetelere dağıtılacak, «İşte» denecek, «Resmî makamlar grip salgınının yalanlarken, aynı Bakanlığın daire müdürlerinden birinin eş griple böyle pençeleşiyordu!»

— Haklısın Osman'cığım. Elimizdeki bazı deliller, muhalefetin yurt çapında bazı yıkıcı tertipler peşinde olduğunu gösteriyor. Bak sana en son örneklerden birini vereyim. Doğu'nun yokluk içinde çırpınan köylerinden birinde, vatandaşlardan biri ateşli bir hastalığa yakalanır.

— Eh, yakalanır beyim. Hastalık sağlık bizler için... Grip tehlikesi yok dediysek, başka hastalıklar da yok demedik a.

— Köylü, acaba derdi şu mu, bu mu diye çırpınır, hemşerilerinin acısını dindirmeye çalışırken, köyün bizden olmayan muhtar bir gıcık atar ortaya: «Grip olmuş!» diye... Gribin öldürücü niteliği olduğuna dair millette bir kulak dolgunluğu var ya, haydi köyde bir telâş... «Aman» der muhtar, «Bu hasta dövmekle iyi olmaz.» «Ya ne edek?» diye sorar köylü. Muhtar bilgici, «Kasabaya götürmek gerek» cevabını verir. Köylü kar fırtına demez, kırk derece ateşle yanan hastayı sırtladıkları gibi düşer yola! Kasabaya varıp sağlık memurunu bulurlar. Bi muayene, bi muayene «Bunun derdi grip değil» der sağlık memuru. Ya?... «Kuru öksürük olmuş bul!» «Peki nedek?» «Kente, devlet hastanesine götürün!» Haydi yine sırtlar hastayı. Gece demez, gündüz demez getirirler devlet hastanesine. Doktorlar toplanır adamı sıkı bir muayeneden geçirirler ki, hasta sululu zatürree olmamış mı?

RUHIYAT

RUHAN hanım, soyunmuş, dö-künmüş, yatağına girmiş. Ba-sını, yanında gazete okuyan genç adama çevirmiş. Sesine arzu-ların en tatlısını, fısıltıların en çıl-dırtıcısını yükleyerek seslenmiş:

— Ruhi yat! Yat artık!...

Ruhi, duymamış bile Ruhan'ın ses-lenişini. (Dişilerin dışı dışı sesleniş-lerini duyabilmek için her zaman iki adet kulak ve beş duyu yeterli de-gildir.)

Ruhan hanımca susuz... Ruhan hanım aç... Ruhan, kavrum kavrum ateşler içinde... Nerdeyse telefona sarılacak, itfaiyenin numarasını çevi-terek:

— İmdaaaat!... Yangın vaaar!... Koşun!...

Diye çığlık çığlığa haykıracak. Arzu dolu bakışlarını Ruhi'nin

şapşal suratına çevirmiş. Periyodik bir heyecan seline kapılarak aşko-metrik bir düzen içinde çağrılarına devam etmiş:

— Ruhi, yat!
— Ruhi, yat!
— Ruhiiii, yaaaat!

Salak Ruhi... Dangalak Ruhi... Bu-dala Ruhi... Yatmak onun nesine... Ne anlar manyak Ruhi yatmaktan...

İşte, sevgili öğrenciler, bu «şey» leri inceleyen bilim dalına, —Ruhan hanımın tatlı çağrısına eş olsun di-ye— «Ruhi-Yat» demişler. (Salak Ruhi'lere seslerini duyuramayan bü-tün Ruhan hanımlara mahsus selâm ederim!)

ÖNEMİ:

Her gün sokağınızdan geçen süt-çünün beygiri, mini etekli güzel bir kızın, aşk dolu bakışlarından ne an-larsa, «Ruhiyat» bilgisi olmayan bir kişi de aşk yaşantısından o ölçüde anlar.

Beygir olup süt taşımaktansa be-bek olup sevimli biberonlardan süt emmek, sonra da canınız çektiği za-man mama yemek istiyorsanız Ru-hiyat (Psikoloji) derslerine çok ö-nem veriniz ve sütlerinizi fokur fokur kaynatmadan içmeyiniz. (Sütün kaynaması için ateşi kıvılcıma yak-mak lazım. Biraz fazla ateş verirse-niz sütünüz taşar. Taşması, dökül-mesi bir şey değil, köpük köpük kaymağı, kreması kaybolur gider!)

Ruhiyat, aşk coğrafyasının ve psi-ko-sosyal yapının büyük etkisi al-tındadır: Kahire'de tamştığınız onbir yaşındaki genç ve körpe bir kadın, aşk barometrenizin ibresini yükselt-tiği halde Norveç'te tanıdığınız on-sekiz yaşındaki kız çocuğu sizinle ancak evlilik oynar.

Suadiye plajında rastladığınız bi-kinili genç kadın, sizden hoşlanmış-sa, önce gözler, sonra dudaklar, son-ra yürekler konuşur. Hakkâri do-laylarında rastladığınız genç ve gü-zel, Doğulu kadın sizden hoşlanmış-sa önce parmaklar, sonra tetikler, sonra da silâhlar konuşur.

Kişilerin ve dişilerin, organik ve psikolojik yapısındaki faktörler, fiz-yolojik ve meteorolojik şartlarla birleşince dudakların ve gönüllerin birleşmesi büyük güçlükler arzeder. (Birleşmiş dudaklardan doğan tehli-keli sonuçları, Birleşmiş Milletler'in «Ateş kes!» ihtarını bile önleyemez!)

AŞKA İSTİDAT:

Aşk psikolojisinde istidat çok ö-nemli bir noktadır. Size tatlı tatlı göz kırpan, çapkın çapkın gülümse-

ask dersleri

ŞEMSI BELLİ

yen her dişinin aşka hazır olduğu, zehabına kapılırsanız çok zaman ya-nılabilirsiniz.

Ne demiş Arap: «Havas mevcut ve lakin istidat maffut!...» Bu yeşil-imtrak lâkırdıyı Ruhiyat defterini-zin baş köşesine yazınız ve unutma-yınız... Unutmayınız ki birçok insan-lar da bu Arap gibidir. Heves vardır, amma ve lakin istidat yoktur. İsti-dat olmayınca da hiçbir şey olmaz. Tıpkı bir sirk maymununun araba kullanması gibi gösteriş çerçevesini bir türlü aşamaz.

Hevesle birlikte istidat da varsa... Allah muhabbetinizi artırsın... Key-finiz üçbuçuk demektir.

Burun uçları havaya kalkık diş-ler, portakal dilimi gibi etli dudak-lı kişiler aşka en çok istidadı olan kimselerdir. (Tipoloji bahsinde bu konu üzerinde duracağız.)

Gizlilik, ıssızlık, sessizlik, doku-naklı bir müzik, okunaklı bir kitap, alkol, japone kol, birkaç defa ziya-ret edilen karakol, aşk istidadını ortaya çıkaran hususlardır. İklim-lerin, mevsimlerin ve şehirlerin de kapalı istidatları gün ışığına çıkar-ması bakımından büyük etkileri var-dır. (İstidadı yoklamak istediğiniz kişiyi ve dişiyi ayrı ayrı bölgelerde, ayrı ayrı şartlar içinde Ruhiyat tes-tine tâbi tutmayı ihmal etmeyiniz. Bir galeride rastladığınız sevimli genç kız, oradaki kalabalığın içinde belki istidatlı görünür; ama Doğu Akdeniz seferini yapan bir geminin güvertesinde aynı insanla karşılaştı-ğınızda onu daha başka bir ruh or-tamı içinde bulabilirsiniz.)

TASAVVUR:

Aşka istidatlı bulduğunuz bir ki-şiyi, tanımadan önce böyle bir in-sanı tanımayı düşünmeye «Tasav-vur» denilir. Pısrık kişiler kahvaltı sofrasına oturup çilek reçeli ile taze kaymak yemeyi hiçbir zaman düşün-mezler. Ancak böylesine renkli bir sofrada olmak umudunu da yitir-mezler. İşte bu umudu dangalak bir hamal gibi ruhlarının sırtında yıl-larca taşıyan insanların zihnî çaba-sına «Tasavvur» denilir.

TAHAYYÜL:

Aşka istidatlı muayyen bir kişiyi veya dişiyi tanıdıktan sonra onu ka-fatasızın beyaz perdesine yansı-tma işine «Tahayyül» denilir. Tahay-yül bir bakıma sinema oynatmaya benzer. En ucuz, en tehlikesiz, en rahat eğlencedir çekingen insanlar için. (Başınızı yastığa dayayınız, gözlerinizi kapayınız. Tanıdığınız tüm güzelleri çevrenize toplayınız. Onları gönlünüzce giydirmeyi veya soyunuz. Canınızın her istediğini yapınız ve yaptırınız... Kimse sizi po-lise ihbar etmez. Kimse hakkınızda tecavüz davası açmaz. Çevrenize top-ladığınız güzellerden hiçbirini gururu-nuzu incitecek bir direnme göster-mez. Aşk özgürlüğünün en sınırsız olduğu bir ruh alanıdır Tahayyül.)

Tahayyül elbette ki yalnız yatak-ta ve yastıkta olmaz. Sokakta, oto-büste, vapurda, parkta, konferans salonunda, her yerde her zaman mümkündür. Bazı genç kızlar, he-nüz tanıştıkları bir erkeğin elini sı-karken özellikle nikâh salonunu ve beyaz tüller içinde gelinlik halleri-

ni tahayyül eder. Onun gözlerindeki bu hâyâli keşfetmesini bilmeyen, ru-hiyat bilgisi zayıf bir erkek ise çok defa henüz elini sıkıdığı genç kızın soyunuk halini ve aşk yapma özellik-lerini tahayyülle çalışır. (İki tahayyül arasında bir denge kuramazsanız iş-ler çataallaştır demektir. Bir sinema-da iki film birden oynayabilir ama, aynı anda değil. Arka arkaya.)

İRADE:

«İrademi kullandım, hiç kimseye aşık olmadım.», «İrademi kulla-ndım, üç gün üç gece onunla bera-ber oldum ama dudakımı bile öp-türmedim.», «Onu çok seviyordum, çok istiyordum, fakat irademi kul-landım, en arzulu anımda bile onu reddetmesini bildim.» gibi irade de-nemesine kalkışan insanlarla karşı-laşırsanız lütfen ve süratle yolunu-zu değiştiriniz. Çünkü karşınızdaki

hasta, psiko-patolojik etütlere konu olabilecek bir zavallıdır ve onun du-rumu ancak laboratuvarına deneme faresi arayan bir doktoru ilgilendi-rir. (Oysa ki siz bir doktor değil, aşk katarında bilet kontrolü yapan bir konduktörsünüz.)

Aşka irade, lüzumsuz yere, körü-körüne fren yapmak değildir. Fren balatalarınızın yıpranmaması için an-cak tehlike anında fren yapmasını bilerseniz gösterdiğiniz zihni çabası, gerçekten bir «irade işlemi» olur.

HÂFIZA:

Hâtıralarınızın çöp tenekesine «Hâfıza» denir. Tenekelerinizi bo-şaltmadan evvel tek tek elden geçi-riniz, yanlışlıkla atıldığını şeyler var-sa onları ayırınız. Geri kalanları he-men boşaltıp atınız çöplüğe...

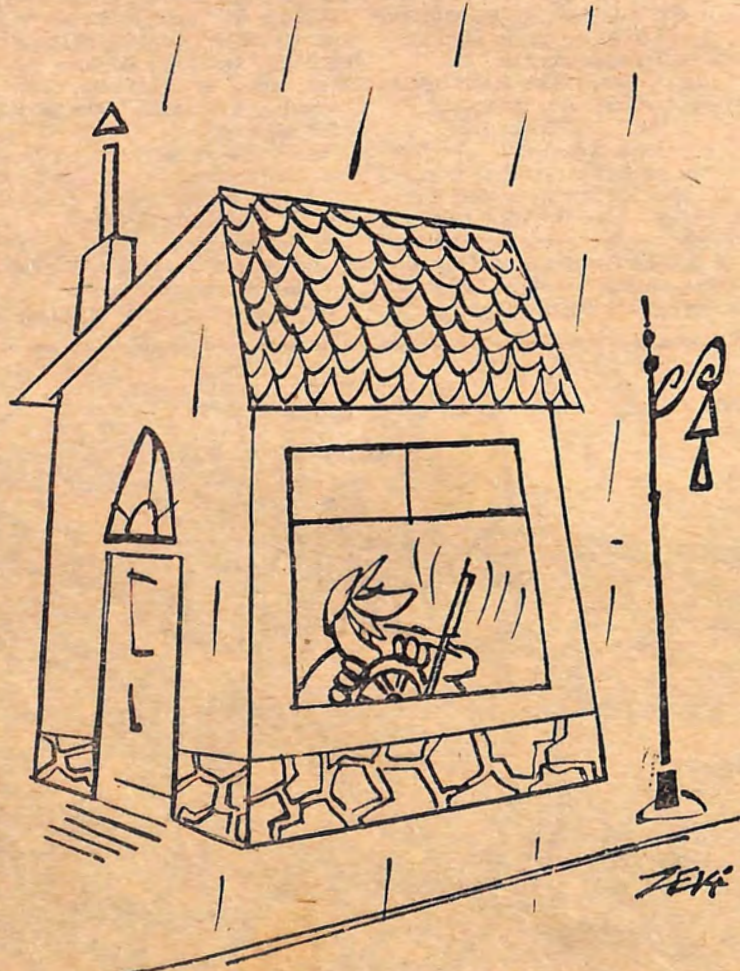
Hâtıra defteri tutuyorsanız hâfıza-nızın çöp tenekesinden boşalttığınız kırpıntıların hiç olmazsa kayıtları vardır. İşte bu kayıtlar sizi her za-man müşkül durumlardan kurtara-bilir. On yıl önce bir baloda tanıştığınız ve ancak bir saat kadar bera-ber olabildiğiniz bir hanımı on yıl sonra gördüğünüz zaman hâtıra de-ferinizin suflörlüğü ile, ona, yıllar-ca önce, ilk karşılaşmanızda giydi-ği elbiseden, konuştuğunuz şeylere kadar en ufak ayrıntıları rahatlıkla fısıldayabilirsiniz. O, gözlerinize bül-yük bir aşk ve sonsuz bir güvenle bakacak, hayret ve hayranlığını hâ-fıza kuvvetinizle birleştirmeye çalışacaktır. Onun bu birleştirme çaba-sına siz de biraz katılırsanız birleş-miyecek hiçbir şeyiniz yoktur.

(Hâfızanızın size muziplikler yap-maması için sistemli şekilde def-terler tutunuz sevgili öğrencilerim. Ruhiyat dersini kavramak demek, aşkı kavramak demektir. Aşkı kavra-mak demek ise sevdiğiniz veya hoş-ladığınız kimseyi sıkı sıkıya kavra-mak demektir.)

DEFTERLER VE ÇEŞİTLERİ:

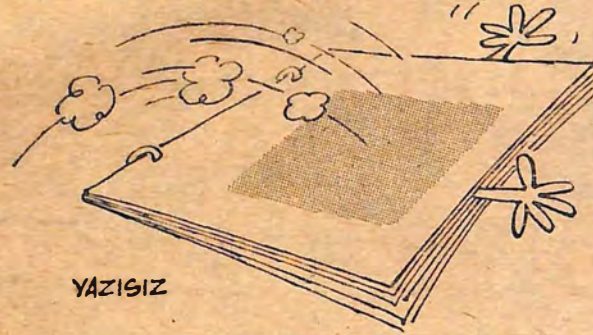
1 — Hâtıra defteri: Kı-sa da olsa günlük aşk yaşantınızı yazınız. Tarihi, saati, giydiği elbise, konuştuğu şeyler, tüm beraberliğiniz bu defterde yer almalıdır. Her diş-i için bir sıra numarası veriniz. Def-tere isim yerine sıra numarasını şifre olarak yazarsanız bir gün ele geçtiği zaman dalgalarınız çakıl-maz ve kimsenin adı meydana çık-maz.

2 — Kayıt defteri: Sıra numaralarının karşılığında sadece isim, soyadı ve önemli özellikleri. Meselâ: 73 Aynur Ayışığı, 21 K. Bur-sa 165-57 S. (Başkası hiçbir şey an-

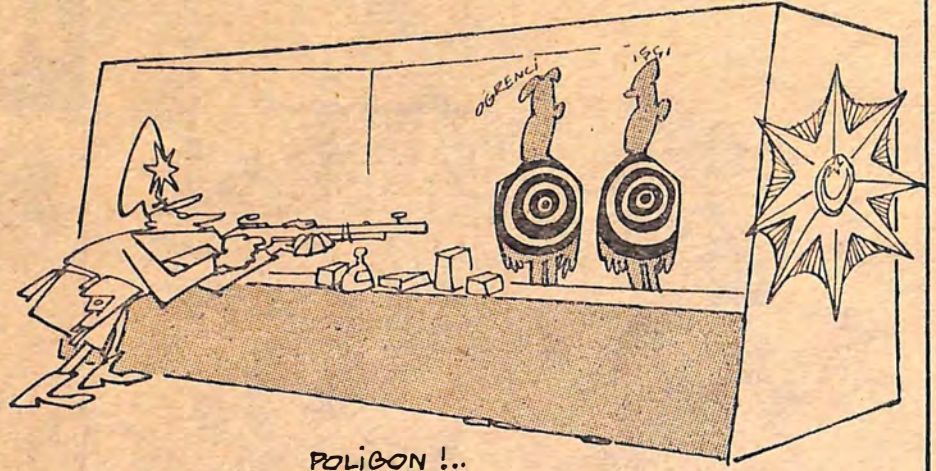
— 1970'de her şoförün bir evi olacak. —

- A.P. 'de dosyalı muhalefet sustu -

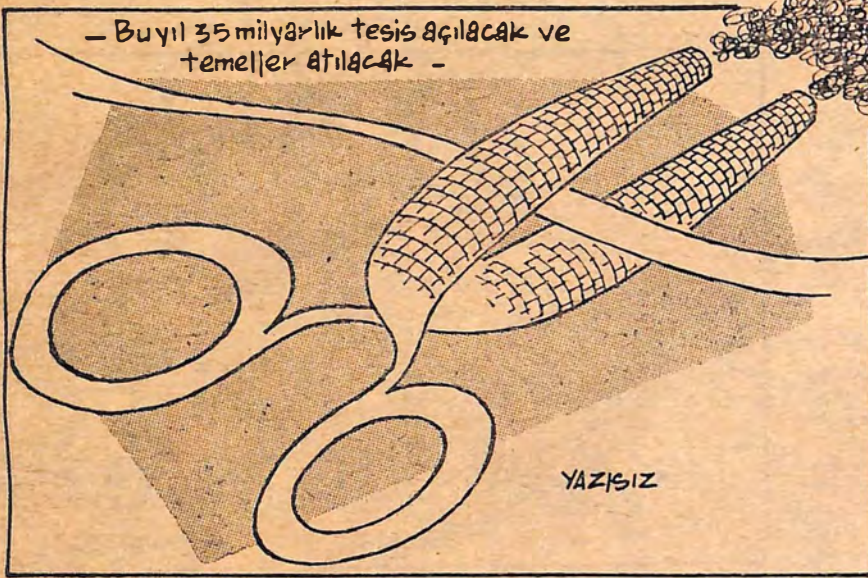
YAZISIZ

- Toplum polisi bir işçiyi öldürdü -

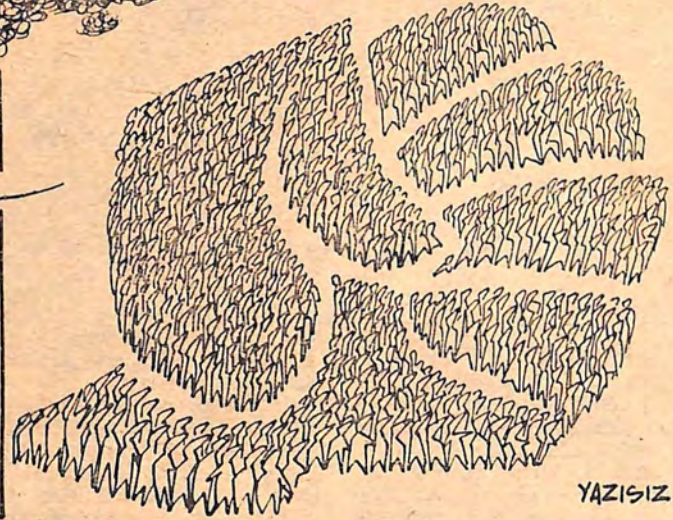
POLİBON !..

- Bu yıl 35 milyarlık tesis açılacak ve temeller atılacak -

YAZISIZ

- Memurlar toplu yürüyüş yaptılar -

YAZISIZ

lamaz. Ama siz kayıt defterindeki bu kayda bakınca Aynur Ayışığının 21 yaşında bir kadın olduğunu, Bursalı olduğunu, boyunun 1,65, kilosunun 57 olduğunu ve sarışın bir tipe sahip bulunduğunu derhal anlıyacaksınız.)

3 - Resim arşivi: Bu, bir albüm de olabilir, içi fotoğraflarla dolu özel kutular da olabilir. Kayıt defterindeki kayıt numarası, resmin bir köşesine mutlaka yazılmalıdır.

Amatörler için bu üç çeşit siçil tutanağı kâfidir. Profesyoneller arzu ederlerse kimlik ve kişilik ayrıntılarını taşıyan çeşitli ek bilgilerle dolu daha başka defterler de tutabilirler.

Özellikle Psiko-nevroz sevgililerin huyuna, suyuna ve boyuna paralel olabilmek için onlarla karşılaşma ihtimali olduğu zamanlarda defterlerinizi ve kayıtlarınızı gözden geçirmeniz çok faydalıdır.

HEYECAN :

Üç türlü heyecan vardır:

1 - Peronda bekleme heyecanı: Hareket kampanası çılmadan önceki bu devre aşkın en tatlı heyecanlarının çağıldadığı bir zaman bölümlüdür. (Rötarlı katarlar insanın iflahını keser. Her ne kadar «Sabreden derviş, muradına ermiş» derlerse de pek inanmayınız. Onun aslı: «Sabreden derviş, aklıktan gebermiş» olsa gerek.)

2 - Yolculuk heyecanı: Katara bindiğiniz andan, indiğiniz ana kadar devam eden heyecanlar bu kategoriye girer. Oldukça tatlı ve lezzetli heyecanlardır. (Tüneller, duraklar, lokomotifin hızlı hızlı solumaları... Bir makastan bir başka makasa geçişler... Ve daha neleeeer neler...)

AY ORTASI ŞİİRİ

Bugün onbeş! Ayın yarısı eder.
Şaka maka ortasındayız ayın.
Maaşın, aldığın gün hemen biter.
Geri kalan kuruşları bir sayın,
«Gözünün yaşına bakmadan gider.»

Fırıncıya, kasaba borçlarım var.
Benim mi Allahım bu bomboş cüzdan?
Ya bakkalda kalmış mı hiç insaf, âr?
Neden böyle görünürsünüz düşman,
Yıllar yılı dost bildiğim manavlar?

Zamlarla nasıl değişiyor hayat!
Kimden borç istesem boş dönüyorum.
Görünmüyor candan dostlar da heyhat!
Ağlanacak halime güllüyorum.
Yarınımı bugünden daha da berbat.

Borçlardan, harçlardan hep maaşımız.
Ayın biri artık çok ırak gelir.
Daireye beraber başladığımız
Ceket ve pantolon eskidi bir bir;
Açıkta kalacak bir gün ardımız.

Kaderde torpilsiz olmak da varmış!
Geç farkettim dayısız olduğumu.
Evlendim, çocuklar çevremi sarmış.
Her doğan gün borca boğulduğumu,
Bir memura anlatırsam anlarmış.

Giden gelse dedem gelir bekârlık!
Her yıl biraz daha arzuladığın.
Bu maaşla evlenmek tam hıyarlık.
Değil mi ki belli her ay aldığın,
Neyine yaparsın bir de kibarlık?

Neylersin dertler bitmez ay başında.
Maaşın yetmiyor söyle n'olacak?
Her ay başı kaynayan sofrada başında,
Bir şişe rakıyla neşen olacak,
Kıralıç mısali karın karşında.

Mukadder ÖZAKMAN

3 - Yolculuğun sona eriş heyecanı: Eğer bir yolculuktan sonra yeni bir araçla yeni bir yolculuk yapacaksanız, ya da son durakta yolunuzu özlemle bekleyen birileri varsa bu heyecanın da hazzını duyabilirsiniz.

Aşk yolculuklarında ve aşk psikolojisinde heyecanın tikenmemesi için her zaman ya bekleyenleriniz olacak yedekte; ya da bir yolculuk biter bitmez yeni bir yolculuğa başlayacaksınız hemen... Aksi halde ıssız bir istasyonda yapayalnız kalırsınız.

AKIL VE MANTIK :

Bir kadeh şampanya ile bir bidon mazot nasıl ki aynı sofrada yer almazsa aşk ile akıl ve mantık da hiçbir zaman yanyana olamazlar. «Seni akıllıca seviyorum!» diyen hiç bir insana rastladınız mı? Tabii hayır... «Seni delice seviyorum!» diyen insanların sayısı ise Büyük Okyanustaki balık yumurtalarının sayısından da çok değil mi?

«Çıldırıyorum senin için!» diyenlere karşılık «Akıllanıyorum, mantıklanıyorum senin için!» diyeni gördünüz mü? Demek oluyor ki aşk, esasında bir akıl ve mantık işi değildir. Şu kavanoz kalçalı dünya üzerinde tüm aşıkları içine alacak bir «Tımarhane» olsaydı dışarda kalan akıllılar, her halde sadece «Dârülaceze» sâkinleri olurdu.

Deliriniz, çıldırınız, sevgili öğrencilerim, şu üç günlük hayat düzende aklın ve mantığın kazığına saplanmaktansa cinnetin yatak çarşafına uzanmak, daha tatlı, daha sevimlidir fânîler için...

Şemsi BELLİ

— Kocası, «Yuvayı dışı kuş yapar» demiş de!..

PAZARTESİ

Dünyaya inat

Her yeni yıla girişte olduğu gibi kolları sıvamış, geçen bir yılın dö-kümünü yapıyor insanoğlu. Kimi, hangi alanda olursa olsun kırılma-sı güç rekorları bulup çıkarıyor. Ki-mi, yılın sporcusunu arıyor. Kimi daha ilgi çekici olur düşüncesiyle şarkıcıların peşine takılıyor, kimi meslek uğruna hippiler kervanına katılıyor.

Eli kalem tutan herkesin kendin-ce bir kahraman yaratma çabasında olduğu şu günlerde Londra gazete-lerinin öncülüğü ile yılın, dünya ba-sının en çok meşgul eden 10 olayı seçilmiş.

Bu seçimlerin ciddiyetten ne ka-dar uzak olduğunu anlamak için on-ların boy sırasına soktukları olay-larla, bizim basının önem verdiği o-layları yanyana getirmek yeter. İşte bir kaç:

Onlarda, insanoğlunun Ay'a adımı-

nı atması... Bizde: «İmamın Karısı» namıyla şöhrete kavuşan bir hanı-mın, anılarını büyük gazetelerimiz-den birine satması...

Onların listesine göre ikinci önem-li olay: Fransa Cumhurbaşkanı De Gaulle'in siyaset sahnesinden uzak-laşması... Bizde: Cezaevinden firar eden bir tutuklunun dağa çıkarak, zorla efsane kahramanı yapılması...

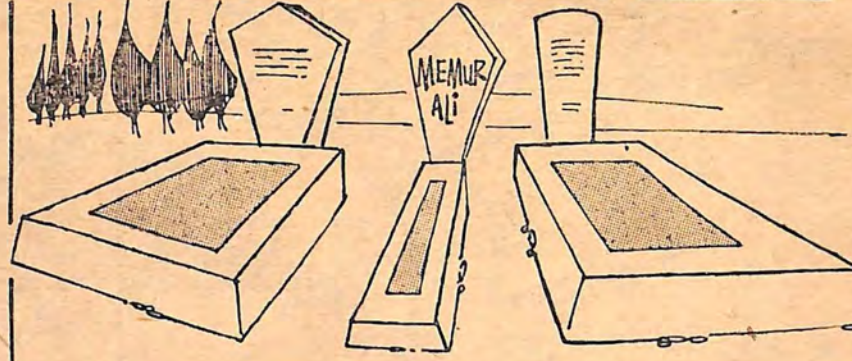
Onların üçüncü sıralarında Viet-nam harbi, My Lai katliamı; bizim-kinde ise Sülün Osman'ın macera-ları...

Övünmek gibilerden olmasın diye örnekleri çoğaltmak istemiyoruz. Bir olayın önemi, basını meşgul et-me gücüyle ölçülüyorsa eğer, sıra-da Bulgar göçmenleri arasında bul-duğumuz Koca Yusuf pehlivanın to-runu da var birader.

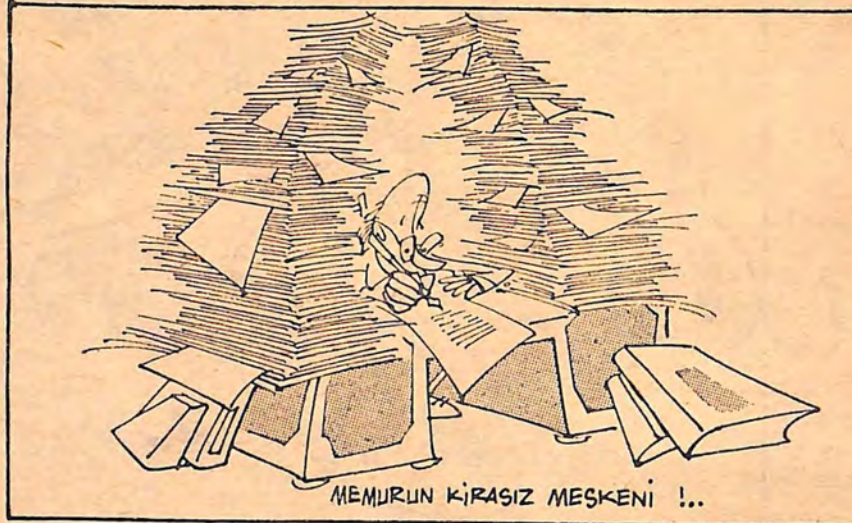
Güreşçilikle ilgisi olmadığı halde adamcağızla az haşır neşir olma-dık... Kisbet giydirip poz poz resim-lerini mi çekmedik, röpotajlar mı yapmadık, dedesiyle ilgili anılarını

Memurlar

Semih Balıoğlu

MEMURUN MEZARI !..

MEMURUN KIRASIZ MESKENİ !..

tefrika etmeye mi kalkmadık!

Geçen yılın hesabını çıkarırken hâlâ politik ve ekonomik birtakım olayları sıralamaya çalışsın dünya basını... Gerçek gazetecinin haberle-ri nasıl değerlendirmesi gerektiğini, bizimkiler nasıl olsa sessiz sadasız birtakım örneklerle ortaya koyuyor-lar.

SALI

Deneme safhası

Geçenlerde gazetelerimizde yer a-lan küçük bir haber, aslında büyük bir anlam taşıyordu. Oysa çoğumuz

dudak bükmüş, çoğumuz gülmüş geçmiştik bu habere: Denizcilik Ban-kasının Bandırma hattında çalıştır-dığı Marakaz yolcu vapuru, ikiyüz elli yolcusuyla birlikte Küçükçekme-ce açıklarında kalmıştı!

Haberin gazetelere geçmesiyle iş-letmede bir panik başladı ki değme-yin gitsin! Olay yerine kurtarma ge-mileri gönderildi, uzmanlar tarafın-dan vapurun ârızası giderildi ve a-raç hayır dua sesleri arasında ikinc-i kez yolcu edildi.

Ertesi gün baktık, gazetelerde bir haber daha: «Marakaz yine yolda kaldı!»

Eh, aksilliktir olur. Banka sorum-lularınca aynı gayret bir kez daha gösterildi, bir kaç saatlik çaba so-nunda vapur yeniden yolcu edildi.

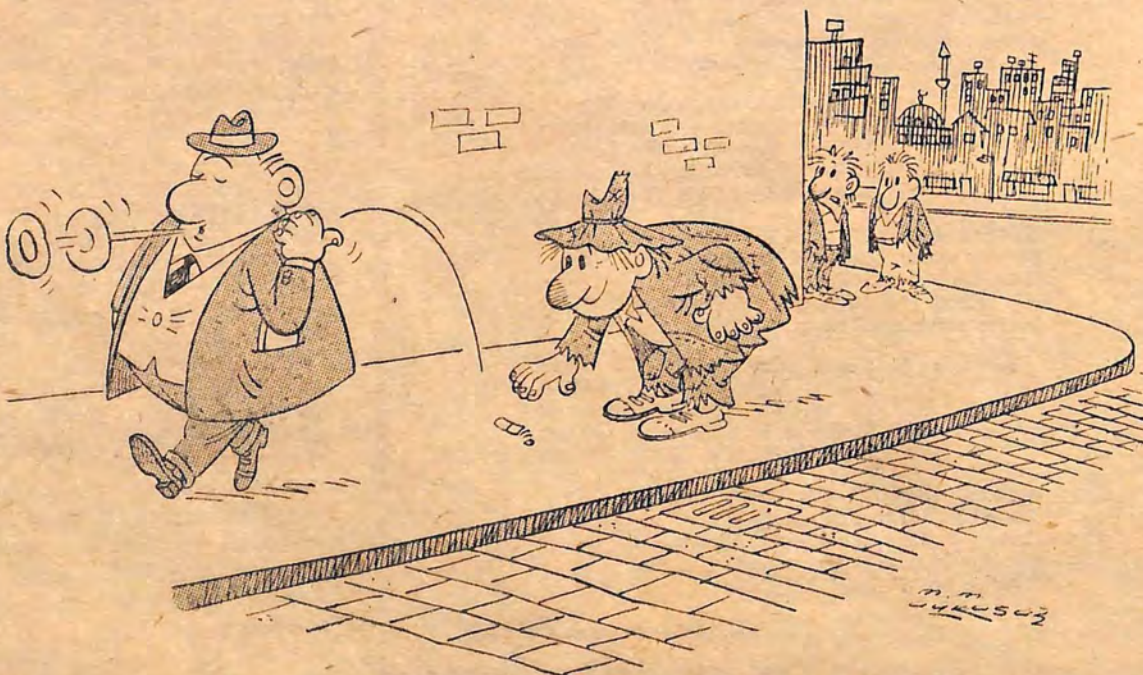
Bandırma'ya çoktan varmıştıır ar-tık derken ne duyuldu? Marakaz son onarıldığı yerin yarım mil ileri-sinde kalmamış mı yine?

Kurtarmaktan bıkan kurtarma ge-mileri halatı bağladıkları gibi çeke-leye çekeleye getirmişler İstinye'ye! Ustalar gemiye doluşup başlamışlar ârızayı aramaya... Şafttaydı, motor-daydı, pompalardaydı derken onca insan ne görsün!... Vapurun yakıt depoları bomboş değil mi? Görevliler yolcu almayı, yola çıkmayı akıl etmişler de, yakıt almayı düşünme-mişler!

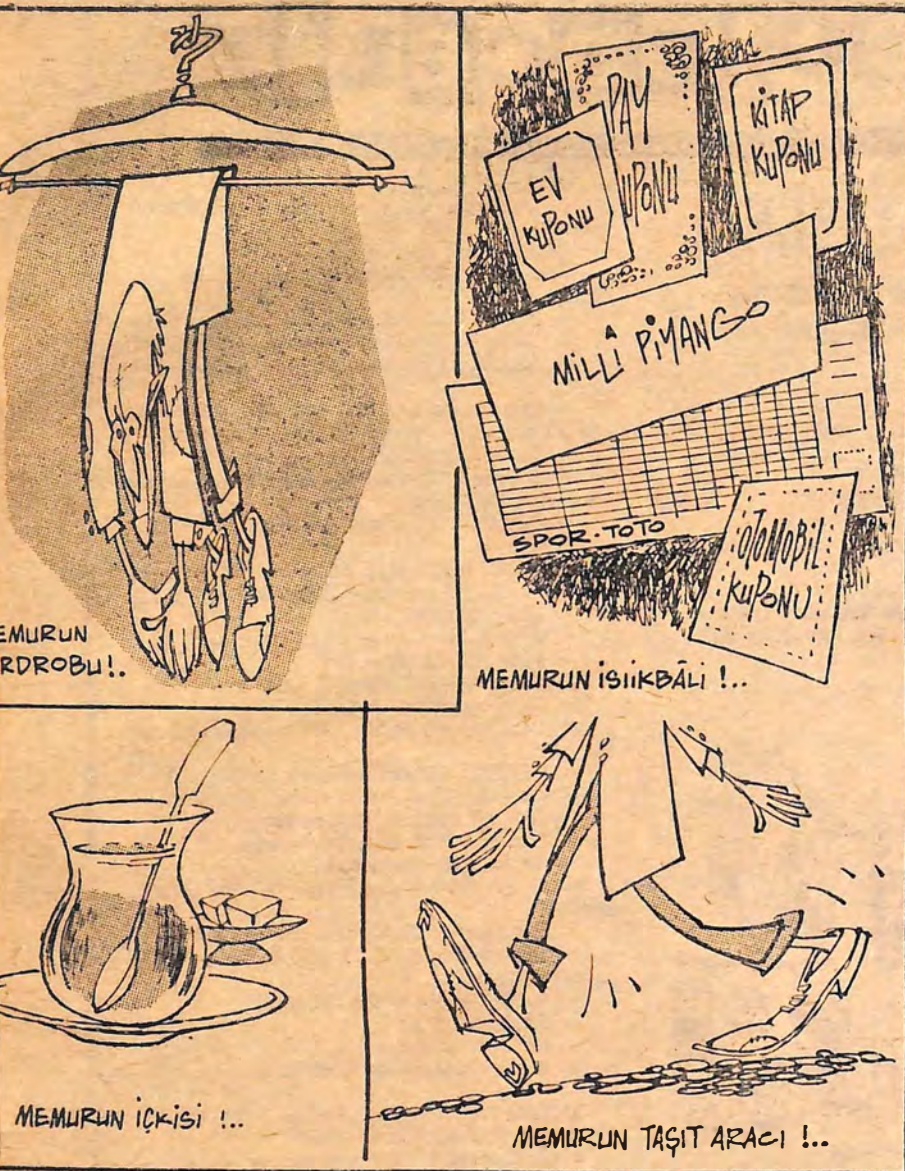
ÇARŞAMBA

Bir şeyler oluyor ama...

«Şike» söylentileri Millî Lig'den, Millet Meclisine kaydı son zaman-larda. AP. içindeki yolsuzluk iddia-ları fiyaskoyla mı sonuçlandı? İt-

— Seninki lüks hayat yaşıyor artık... Efes izmaritinden başkasını içmiyor!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

— Merhaba...
— Melhem tabağa, suda pişmiş balkabağa, kabağı koyduk tencereye, elimizi dayadık pencereye, pencere kapandı elime, kuşak sardım belime, çıktım besmeleyle oyuna, güvenme o kadar boyuna...
— Özür dilerim Gazanfer bey, sizinle bir röportaj yapacağım...
— Benimki az pişmiş olsun...
— Değil efendim... Yâni size sual soracağım...
— Suat'ı soracaksan, çoktandır görmedim.
— Hep lâfımı ters anlıyorsunuz?...
— Ne yapalım beyefendiciğim, beni ters yüz ettiler...
— Kim etti?...
— Terzi Mustafa...
— Sâhne hayatınız nasıl başladı?...
— Dokuzu yirmi gece başladı...
— Yâni sahneye ne zaman çıktınız?...
— Yan yan çıktım...
— İlk oynadığınız oyunu söyler misiniz?...
— İlk oynadığım oyun?... Birdirbir...
— Ben piyesi soruyorum?...
— Piyaz kalmadı, biraz aşure var...
— Hep böyle şaka mı yaparsınız?...
— Ara sıra kasket de yapıyorum...
— İyi bir aktör sizce nasıl olmalıdır?...
— Haaa, bak, o çok mühim... Bence iyi bir aktar, bıyıklı, enine boyuna olmalıdır. Meselâ bizim mahallede aktar Faik vardı... Rahmetli böyle adamdı...
— Rollerinizi ezberler misiniz?...
— Hayır, kollarımı elime silmem. Mendil kullanırım...
— Bu oyunda yine komik misiniz?...
— Şimdilik komiyim... İlerde garson olacağımı sanıyorum...
— Oynarken konsantre olur musunuz?...
— Konserve almam... Bana dokunuyor...
— Üsküdar'ın karşısında Galata'dan bana bir pasaj geçer misiniz?...
— Yarın gelin yaparız...
— Ne?...
— Masaj... Kompresim de iyidir...
— En sevdiğiniz sahne hangisi?...
— Valla, Yemen kahvesi daha köpüklü oluyor... Ben kendim çekirim...
— En beğendiniz oyuncu?...
— Lefter'di, ama şimdi oynamıyor...
— Karınız Gönül Ülkü hanım bu oyunda partöneriniz mi?...
— Hayır, hazır esvapçı değil, ısmarlama cıyım...
— Bu oyununuzda kaç şarkı var?...
— İki çarşı, üç pasaj, yirmi dükkân var...
— Seyircilerinizden ne beklersiniz?...
— Bayram tebriki beklerim...
— Her halde duyarak oynarsınız?...
— Hayır, kulağıma pamuk tıkarım...
— «Üsküdar'ın Karşısında Galata»nın konusunu anlatır mısınız?...

KOMİK-İ ŞEHİR

GAZANFER ÖZCAN'LA KARŞI KARŞIYA :

★

— Evet, paratönerim. Onun için yıldırım lar bana düşmüyor...
— Hususi tarafımız?...
— Hususi kokulu içerim...
— Kadere inanır mısınız?...
— Pedere çok inanırım. Sözü sohbeti yerinde adamdır...
— Sevdiğiniz renkler?...
— Aman dikkat, yıkılmasın denkler...
— Bakıyorum her lâfa bir kulp buluyorsunuz... Hazırcıvapsınız...

— Hayır, hazır esvapçı değil, ısmarlama cıyım...
— Bu oyununuzda kaç şarkı var?...
— İki çarşı, üç pasaj, yirmi dükkân var...
— Seyircilerinizden ne beklersiniz?...
— Bayram tebriki beklerim...
— Her halde duyarak oynarsınız?...
— Hayır, kulağıma pamuk tıkarım...
— «Üsküdar'ın Karşısında Galata»nın konusunu anlatır mısınız?...

— Anlatayım da piyesi herkes anlasın değil mi?...
— Salon her gece doluyor mu?...
— Evet, yatak odalarına bile seyirci alıyoruz...
— Alkışlardan duyulanır mısınız?...
— Evet, heyecandan gözlerim, yaşarır...
— Sizinle ciddi konuşmanın imkânı yok mu?...
— Beyefendiciğim.. bu oyunda ciddi olma imkân yok... Çünkü tulûat yapıyoruz.
— Bir tulûatı kaç yapıyorsunuz?...
— Ellibeşe, siz yabancı değilsiniz, size kilosun altmıştan olur...
— Seyircilerimize söyleyeceğiniz bir şey var mı?...
— Tabii var... Oyundan bir şarkı söyleyim de, hepsi memnun kalsınlar...
— Hadi buyrun...
— Rica ederim, önden siz buyurun...
— Yâni güfteyi lütfedin...
— Olur, köfteyi yiyip gelirim...
— Yâni parolları söyleyin...
— Paraları yiyemem... Oyuncuların maaşları var...
— Şarkının lâflarını demek istedim...
— Öyle desenize... Sıkı durun başlıyorum.
— Ben de kestane haşıyorum...
— Bakın siz de tulûata alıştırın...
— Talât'la mı barıştınız?...
— O, siz benim ekmeğimi elimden alacaksınız...
— Bu gece Emin'de mi kalacaksınız?...
— Sizi beğendim... Bizde oynar mısınız beyefendiciğim?...
— Şarkı.. şarkı... Unuttunuz?...
— Başlayayım mı?...
— Zahmet olmazsa...
— Ahmet olmasa da başlıyorum...

Üsküdar'ın karşısında Galata.
Güzel olur yumurtalı salata,
Kapı komşu mahallenin kızına,
Yan yan bakına, vay utanmaz kerata...

Ayşe hanımı, Fatma, Şükriyanım,
Naciyanım.
Çiti çiti çitile de çarşafı ütüle...

Ben ordan ayrılırken Gazanfer Özcan e-
linde teneke, orkestrayla birlikte neşeyle şar-
kısını söylüyordu...

(Tabii devamı sahnede)

ŞEHİR REHBERİ : OTELLERİ TANIYALIM

Otel; yabancı bir şehre gelen bir yolcunun, bir veya birkaç gece kalacağı, yataklı, yorganlı, pireli, tahtakurulu, suları akmayan konutlardır... Şimdi otellerin tiplerini görelim...

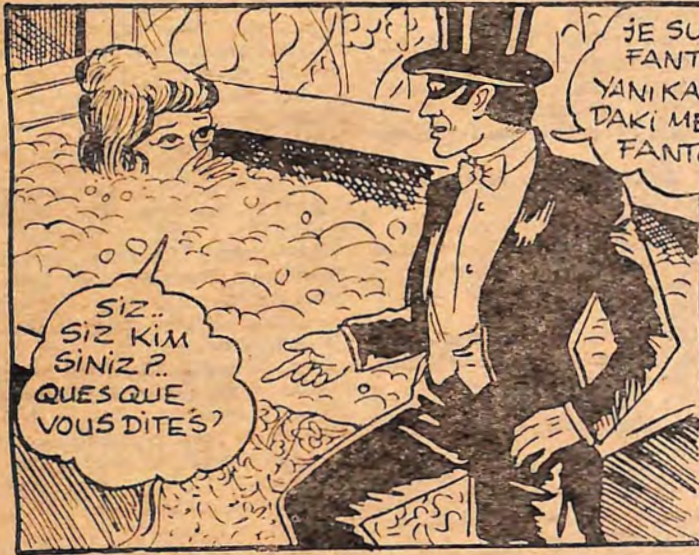
PEHLİVAN OTELİ — Bu tip otellerin ekserisi eski pehlivanlar tarafından işletilir... Müşterileri de ekseri pehlivanlar ve güreşi sevenlerden olur... Bu otellerin girişlerinde, pehlivan yapılı biri oturur... Nüfus kâğıdı göstermeden içeriye sokmaz. Odalarında soba bulunmaz. Birer mangalla idare edilir... Yatakları kalın ve kabadır... Horlayanlar zorla dışarıya çıkarılıp sofaya yatırılır... Otelde rakı içmek, kabuklu yemiş yemek yasaktır... Saat onikiden sonra gelen müşteri içeri alınmaz. Otelin kapısı onbirden kapanır. Sabahları müşterilere tahin pekmez, ekme, zeytin verilir... Arada bir otelde güreşler tertiplenir... Duvarlarda pehlivan güreşi ilânları asılıdır. Kırkpınar zamanı Anadolu'dan gelen pehlivanlar buraları doldurur... Ayrıca baş pehlivanlık kazananlar otelin en güzel odasında yatırılır, bu odada çift mangal ve çift şilte vardır...

HEMŞEHİRİ OTELLERİ — Bunlar da Sirkeci civarında olup, her memleketlinin kendi oteli vardır. Altırlarındaki kiraathanelerde o otelin adını aldığı şehrin adı yazılı olup hep hemşehriler orda buluşurlar... Odaları bazen sobalı olur... Buralara ekseri taşradan gelen tüccarlar inerler. Onun için otelin hollinde denker, bavullar ve türlü mallar göze çarpar... Gurbetten gelen bu otele gelmeden şehirde ne iş ne de yol bulabilir... Otobüs bileti de bu otele temin edilir... Otelcilerin ekserisi otobüs şirketleriyle ortaklık ederler... Ayrıca bu otellerin de kokuları memleketlerin özelliğini belirtir. Meselâ, Malatya oteli, kaysı; Rize oteli, hamsi; Bodrum oteli, mandalina; Edirne oteli, peynir; İzmir oteli, incir kokar... Bir hemşehri bu kokuyla da kendi otelin bulabilir...

MUHABBET OTELLERİ — Bunlar daha çok gizli işler üzerine kurulmuş ve sık sık kapanan otellerdir... Ekserisi Boğazda ve Çekmece civarında bulunurlar... Buralarda nüfus kâğıdı filân sorulmaz... Sadece gelen çiftleri veya tekleri barındırmaya yarar... Müşterileri geçicidir. Bu yüzden her gün çarşaf değiştirilir... Odaları sıcaktır. Ekserisi kaloriferlidir... Otel personeli her an bir baskına hazır vaziyette olup alârm tertibatı mevcuttur. Ayrıca karyolaların altında gizli bölmeler vardır...

TURİSTİK OTELLER — Bunlar en zengin görünümlü ve yirmi odanın üstünde olan oteller olup her türlü büyük işlerin çevrildiği, iş adamlarını barındıran otellerdir... Her türlü konfor vardır. Personeli terbiyeli ve ihtisas görmüştür... Turistik tarife almış olduklarından istedikleri tarifeyi uygularlar... Avrupalılar ve zengin tipler bu otellerde kahrılar... Buralarda hiçbir şey sorulmaz. Yalnız üstbaşa bakılır. Gangsterler için bu otellerde iş tutmak çok kolaydır... Resepsiyonları geniş ve lüktür. Her dilden konuşan personeli vardır...

Gerçekten duaya başlamış, hem peder, hem de valide. Ve işte tam bu sırada vefat dünyaya gelmiş, â-bim Ali. Nasıl olur bilinmez, bir yıl sonra da ben dünyaya gelmişim, prens... Bu sırada hayırlı bir iş de olmuş, en büyük üvey ablamızın kısmeti çıkmış, gelin olmuş gitmiş. Bir yıl sonra da öteki ablamızın. Eh, şans insana güldü müydü böyle güler hani... Kalmış bir tek üvey â-bimiz, bir de biz iki kardeş...

Bekçi tahsildarı olunca bizim pedere yol yürümek düşüyor. Aylığını topladığı paramın yüzdesine göre alacak, onun için yürü Âmet efendi. Zaten Allah sana yürü ya kulum demiş bi kez... Odacı, arkasından gece bekçisi, arkasından bekçi tahsildarlığı. Fakat, Tanrının yürü ya kulum demesine rağmen, bir türlü yürümedi bizim yaşam kavgamız... Ne soframızın bereketi arttı, ne de giyimimiz, kuşamımız. Ayrılan bulgur pilâvi soframızın baş süsü oldu, ne uzun ne kısa tinton pantolonu en güzel gıysimiz oldu... İlkokula başlarken böyle bildik, böyle gördük âlemimizi...

İlkokulun birinci sınıfı bize para saymasını öğretir öğretmez, ilk aklımıza gelen şey, pedere para bakımından yardım etmek oldu Şayet bu yardımı yaparsak, okul arkadaşlarımızın arasına kunduralı olarak katılabilecektik. Yoksa, hazret nalin, ve yine pederin en son icadı... Nalin'ın üzerine monte edilen bir eski yemeni (arkası açık ayakkabı) bizim nasibimiz olacaktı. Hani ya, pederin bu icadı da az buz fiyakalı bir şey değildi... Eller, bir parmak kalınlığındaki ayakkabıları giyerlerken, biz üç dört parmak kalınlığındaki ayakkabıları giyiyorduk. Üstelik yürürken de asker ayakkabısı gibi ses çıkartıyordu mübarekler... Tak tuk tak tuk...

— 130 Kemal, tahtaya!

Gülüşmeler... Hakları var çocukların, yarısı nalin, yarısı ayakkabı, sessiz sınıfı seslendiren, neşelendiren kunduralarım...

Bir gün yanlışlıkla öğretmenimin elindeki sınıf defterini ben kapıp götürmüştüm müdür odasına. Her zaman bu mutluluğa, kırmızı ayakkabılı sarı saçlı Nimet'ler, Aysel'ler, Jale'ler erişecek değillerdi ya, biz de çocuktuk, biz de bu okulun öğrencisiydik, biz de Leman öğretmeninin a'sını b'sini öğrenmiştik... O kula tüm döşemeleri tahta, hele müdür odasının döşemeleri yepyeni tahta. Hademeler de üstelik sile süpüre iyice parlatmışlar mı bu tahtaları. Daha odaya adımımı atar atmaz, kendimi tâ müdür masasının dibinde oturmakta olan müfettişin kucagında buldum. Adamecağız, bu gürültüyle beraber, kucığına düşen şeyin tavan olduğunu zannetmiş olacak ki, elindeki kahveyle beraber havaya zıplaması bir oldu. İlk önce kendine gelen müdür:

— N'oluyor? diye bağırdı.

Ben, kafamı müdürün masasına vurmuştum. Hâlâ şaşarım, bu sağlam kafaya o küçük gibi masa nasıl dayandı diye. Olan müfettişin elbisesine olmuştu. Tüm elbise, kahve lekeli içerisindeydi. Ama, daha o yaştan görevin kutsallığına inanmış olacağım ki, nasıl yapıpımışım sınıf defterine, nasıl kurtarmışım onu o kahve hadiresinden, sımsıkı yapıpımışım:

— Defter başöğretmenim, dedim.

Uzattım. Adamın beni gördüğü mü var:

— Aman müfettiş bey, yaman müfettiş bey, hademeler, bezler, sular, yetişin! diye bağırp duruyor, yırtıp duruyor...

Bezler yetiştirdi, hademeler yetiştirdi, hâlâ beni gören yok. Tekrar uzattım defteri başöğretmenime:

— Defter efendim, dedim. 1-A'nın defteri.

Kızarak:

14

— Koy onu oraya, koy da çık! dedi.

Koydum, çıkacağım, çıkacağım ama, pederin son icadının teki yok ki ortalarda. Bir adını attım, topal ki ne topal ayak. Biri beş santim uzun, ötekisi beş santim kısa. O sırada müfettişin gözü bana takıldı:

— Nedir o senin ayağındaki? dedi.

— Ayakkabı efendim, dedim.

— Nereden aldınız?

— Babam yaptı.

— Söyle babana, bir daha içine yay koymasın.

Anlamadım ne demek istediğini. Ama neden görmedi benim ayakkabımın birinin olmadığını. Gözüm müdürün masasının altında. Acaba oraya mı gitti bizim son icadın teki? Müdür tekrar kızdı:

— Çıksana dışarı!

Çıktım... Çıktım ama, tek ayakla nereye gidebilirim ki? Oturdum oracığa. Elbette bu adamlar geceye dek bu odada kalacak değiller ya. Onlar çıkınca hademeye söyler, ayakkabımın tekini ararım.

Oturduğum yerde neler düşündüm neler... Okuyordum, ben de müfettiş oluyordum, ilkokul müfettişi. Bu ilkokulu teftişe geliyordum, müdürümüz Kaya beyi teftiş ediyordum:

— a işte, ben o nalını kayan çocuğum, diyordum.

O da şaşıp kalıyordu:

— Demek o sensin ha?

— Benim ya, okudum adam oldum!

— Aferin! İşte okuyanlar böyle olur, kocaman adam olur.

— Sağolun!

Sonradan, kötü bir düşünce geldi aklıma. Ya kızıp da nalinimin tekini sobaya attılarsa, ben nasıl giderim eve? Çocukluk... Bu düşünceyle ağlamaya başladım. Nasıl ağlıyorum, hüngür hüngür...

Hademe gördü:

— Ne bekliyon? dedi.

Eh, anlatabilirsən anlat, öyle hıçkırıyorum ki, değil nalin demek, na bile diyemiyorum.

— N'oldu, söylesene!

Hıçkırık, iç çekme, başka bir şey yok!

Bir dakika sonra başöğretmen dışarıya çıktı:

— Sen gitmedin mi hâlâ? dedi.

Cevap bile veremedim. Boyuna hıçkırıyorum. Kolumdan tuttu:

— Gel içeri bakalım, gel! dedi.

Müfettiş:

— Ağlıyormuş efendim, dedi.

— Aa, bu deminki çocuk değil mi?

— Evet efendim.

— Niye ağlıyormuş?

Bana döndü, kollarımdan yakaladı:

— Adın ne senin bakiym? dedi.

Hıçkırıktan söyleyemedim.

— Unuttum bile ben o deminki şeyi. Haydi üzülmeye, git evine!

Daha çok ağlamaya başladım.

— Geç sobanın yanına geç! Kaya bey, ağlasın da açılın bu biraz.

— Evet efendim, ağlasın, iyil olur.

Gerçekten sobanın yanında biraz durunca açıldım. Açılır açılmaz da

g' öterim odanın içinde dört dönmeye başladım.

Müfettiş sordu:

— Nasıl, gidebilecek misin artık evine?

— Evet, dedim. Yalnız ayakkabımın tekil...

— Nerede kayboldu?

— Burada!

Tekrar ağlamaya başladım. Müfettiş bey:

— Dur ağlama canını, biz onu şınıd buluruz, dedi.

Üç kişi üç koldan bizim son icadı aramaya başladık. O, yaşlı başlı müfettiş bile, dolap aralarına, masa altlarına bakmaya başladı. En sonunda bulan da o oldu zaten:

— Buldum! diye bağırdı. Burada kaplumbaya benzer bir şey var, dedi.

Çividen, ağırlığı bir kat daha artmış olan ayakkabımı uzattı:

— Al evlâdim. Ne kadar da ağır olmuş bu böyle?

— Babam çok çivi çaktı efendim.

Defterimi kitabımı kaptağım gibi uçtum eve, fakat bulunan ayakkabımın topuğunu başöğretmen odasının meşhur bir yerinde bırakarak.

Eve, kuşlar gibi seke seke geldiğini gören anam, ne olduğunu sorunca, tüm olanları bir bir anlattım.

— Üzülme oğlum, dedi anam, bir gün gelir sen de iyi kunduralar giyersin!

Evet... Para kazanmaya ilk kez şekerçilikten başladım. Bir kesekâğıdına doldurulmuş yarım kilo akide şekeri ve zil gibi çınlayan sesim:

— Şekeer, parayı cepten çıkar, parası olmayan sünüğünü çeker!...

Sünüğümü çekmemek için ara sıra bir tane de ben ağzıma atardım.

Kaç kuruş para kazanmıştım o Haziran sıcakında gün akşama dek bilmiyorum ama, anamın parayı sayarken yüzünden akan mutluluğu görüyordum.

İkinci günü iki kardeş birden gezmeye başladık. O bağıdır:

— Şekeer!

Ben bağıdırım:

— Şekeer!

O bağıdır:

— Boyalı şekeer!

Ben bağıdırım:

— Tatlı şekeer!

Galiba sokağın birinde fazla bağırmış olacağız ki, kapının biri hissimla açıldı, don atlet, saçları karma-karışık bir adam çıkıp geldi, bir tokat âbime, sağolsun hatırım kalmasın diye bir tokat da benim ense köküne çektikten sonra:

— Ulan Allahsızlar zil gibi ne ötersiniz, uykı uyutmadınız be! diye bağırdı.

Adamın hakkı vardı, hava tam uykı havasıydı O kavurucu sarı sıcak altında bu öğle saatinde tüm evler, tüm caddeler, tüm sokaklar, tüm ağaçlar mışıl mışıl uyuyorlardı. Biz iki çingirahın hakkı yoktu bunların, bu tatlı, bu istekli uykularını bozmaya...

— Hele bi daha bağırın, horoz gibi gafanızı goparırım sizin! dedi.

Eh emmi, bu kelleler bize gerekli emmi. Bunları kopardın mı, yandık belle. Biz bunların sayesinde okuyup adam olacağız.

Uçarcasına kaçtık oradan. Belli mi olur, adam içeriye girer, girdiğine, bizim başımızı koparmadığına pişman olur, tekrar çıkardı dışarıya.

Bir şey değil, bir de elimizdeki şekerleri savururursen toza toprağa, aman Allah, o zaman anası da danası da giderdi sermayenin, batardık, toptan batardık, belimizi hiç doğrultmamacasına...

Köşeyi döndük. İki kardeş, gözleminizin içine bakıyoruz birbirimizi. Ama, ikimizde de cesaret yok, şeker diye bağırmak için.

— Haydi, dedi Ali, bağır!

— Yoo, önce sen bağır! dedim.

— Usuldan bağır lan!

— Yok, sen bağır usuldan.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkoğlu Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 2766 00 - 2766 01. İstanbul

Dilenci

ÇEVİREN:

Süheyla Aykut

CHAMPS - ELYSEES caddesi ya yalar, vızır vızır işleyen irili ufaklı otolarla, yatağında gürültüdeyerek akan bir ırmak gibiydi. Solgun bir sonbahar güneşi yapraksız ağaçların kurumuş dallarıyla flört ediyor, çocuklar neşeli bağırışlarla oyundan oyuna geçiyorlardı.

Annesinin elinden sıkı sıkı tutan bir yumurcak:

— Birkaç kuruş versene, dedi.
Kadıncağız sordu:
— Ne yapacaksın parayı?
— Şu zavallı dilenci kadına vereyim.

Anne başını çevirdi, çocuğun gösterdiği dilenciye baktı. Bu, gerçekten acınacak zavallılıkta bir kadındı! Vücudunu paçavrayı andıran bir elbise koruyor, çalınmış saçlarını geniş kenarlı eski bir başlık örtüyordu. Gelip geçenlerin tüylerini ürperten sesi ise, bu merhamet tablosuna ayrı bir hava veriyordu.

— Bu zavallı kadına acıyınız madamlar, mösyöler... İki gündür ağzına bir lokma girmeyen bu fakire acıyınız!

Kendine uzanan esmer, kirli avuca birkaç frank atan çocuk:

— Neden bu kadar kötü giyiniyor-sun? diye sordu.

— Param yok da ondan...

Daha bir şeyler söyleyecekti çocuğa. Fakat koluna yapışan bir polis, her şeyi altüst etti:

— Yolculara yaklaşmayacaksınız, kimseden bir şey istemeyeceksin, diye kaç kere söyledim sana? diye bar bar bağırdı polis. Araya girenler de dilenciye kurtaramayınca, taraflar kendilerini apar topar karkolda buldular!

— Adın ne? diye sordu komser.
— Claude Pierre.
Çağırdığı bir kadın polise:
— Arayın şunun üstünü! diye emretti komser.

Girdiği odacıkta kendisini arayacak memurla yapayalnız kalan dilenci:

— Beni soyamazsınız! diye sarıldı paçavralarına. Üstümü arayamazsınız!

— Öyle mi?... Görüşürüz şimdii!

Çevik bir hareketle faaliyete geçen kadın memur, vücudunu örten paçavraları çekti çıkardı dilencinin sırtından! Sıra, kadının şalvarı andıran bol kilotuna gelince, bir mücadeledir başladı. Biri çekip çıkartmaya uğraşıyordu, diğeri buna müsaade etmiyordu. Sonunda fazla bunalan dilenci, yumruğunu kadın polisin suratına indiriverdi! Neye uğradığını anlayamayan polis, o şaşkınlıkla kilota sarıldı, çekti, çekti... Ve:

— Yetişin, bir kadın değil, erkek bu! diye bağırarak kendinden geçti!

Yargılama salonunda uslu uslu oturan sanık altmış yaşlarında gösteren ak saçlı, sarı benizli bir adamdı.

Yargıç sordu:
— Neden kadın kıyafetinde dileni-yordunuz?

TIP'İN YENİ BAŞKANI ŞABAN!

— Kadınlara daha fazla ilgi gösteriyorlar da ondan...

— Sıhhatli bir görünüşünüz var. Dileneceğinize neden çalışmıyorsunuz?

— Mesleğime devam edemeyecek kadar yaşlıyım da, ondan.

— Mesleğiniz nedir?

— Tiyatro oyuncusu...

Yargıç hayretle başını kaldırdı. Bu sözlerden bir şey anlamadığı belliydi.

— Vaktiyle oynuyordum, diye açıkladı sanık. Turneye çıkan tiyatrolarla dolaşıp duruyordum. Ama neylersiniz ki yıllar hain ve vefasız... Gün geldi, gençlik elden gitti.

Claude Pierre'in soluk renkli yüzü kızardı. Donuk bakışlı gözleri parladı:

— Erkeklerle kimse acımiyor, diye devam etti. Her alanda olduğu gibi,

dilencilikte de parayı kadınlar kazanıyor!

— Olabilir, dedi yargıç. Ama bu, dilencilik ve serserilik etmeniz için bir sebep olamaz. Dürüst bir kimse de dilenebilir. Ama sahtecilik yapmaz.

Boynunu büktü dilenci:

— İki ay hapis veriyorum size, diye kararını bildirdi yargıç. Bunun yarısı dilencilik yaptığınız için, diğeri yarısı ise kadın kılıfına girerek sahtekarlık yaptığınız için...

Kararı öğrenen sanık polislerin arasında salondan çıkarken:

— Cezanın yarısına bir diyeceğim yok, diye mırıldanıyordu. Ama bir giyim için verilen ikinci yarısı çok adaletsiz doğrusu... Kadın kılıfına girmişim... Günümüzde kadınla erkeği giyiminden ayırmak mümkün mü kuzum?

Sylvia Risser'den

Sinirli koca

Koca, kendisini tenkid eden karısına çıktı:

— Bir daha beni böyle herkesin önünde tenkid etme, fena halde kıyıyorum bu huyuna!...

Kadın artan bir hayretle:

— Fakat, dedi. Kimse yok ki şimdi burada?

Koca, daha fazla sinirlenmişti:

— Ne demek, beni adam yerine koymuyor musun?..

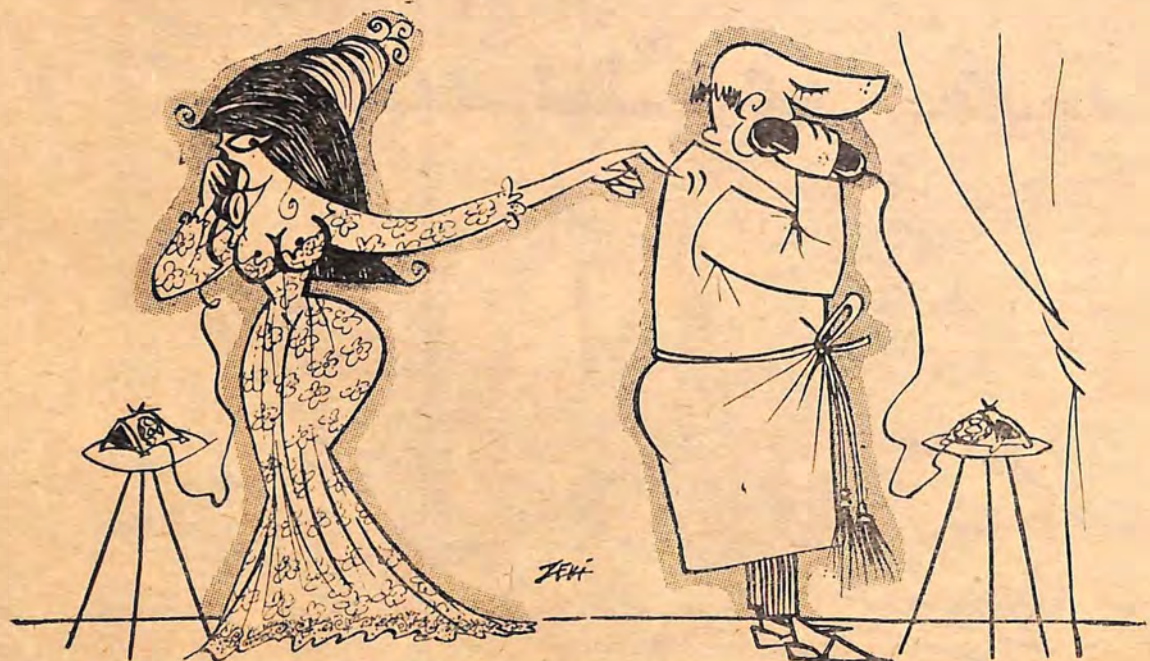
Nasır

Biri tanıdığı bir doktora sorar:

— Doktor, nasırlarım için ne yapabilirim?

Doktor, başını sallar:

— Hiçbir şey, onların sana ne yapabileceğini düşün!...

— Nazan, sen misin sevgilim?..

— Benim, benim... Karın Belma!..

SELÂHATTIN bey, karşısında boynu bükük duran gence:
— Söyle bakalım, ne gibi bir iş istiyorsun benden? diye sordu.

Genç:
— Ne iş olursa yaparım efendim, işsizlikten bıktım. Çöçülüğe bile razıyım, diye cevap verdi.

Selâhattin bey:
— Oo, olmaz öyle şey. Her işi yaparım diyen hiçbir işi doğru dürüst yapamaz. Şimdi çöçülük bile uzmanlık istiyor. Söyle bakalım, nelerde çalıştın, ne iş yaptın? Ama doğruyu söyle bak. Ben yalandan hoşlanmam, özü, sözü doğru kişileri severim. Hadi anlat, seni dinliyorum, dedi.

Genç:
— Peki efendim. Benim adım «Abuzer Soliç» tir. Yugoslavya Türklerindenim. Daha önce bir şirkette çalışıyordum. İşim iyiydi, hesap işlerindiydim. Fakat bazı kişiler düşmanlık ettiler, kırmızı kravat takıyorum, çok kitap okuyorum, sağda solda ileri geri konuşuyorum, Yugoslavya'yım ve de soyadım «Soliç» lu diye.. ve bunlar gibi çok önemli (!) bazı nedenlerden dolayı beni işimden attılar. Nereye gittimse iş bulamadım, günlerce aç kaldım. Şimdi artık sizin merhametinize sığınıyorum, ne olur bana bir iş verin. Size ölüncüye kadar hizmet edeyim. Beni geri çevirmeyin, gençliğime acıyın. Ne başka memleketele gidebiliyorum, ne dilenebiliyorum, ne de ölebiliyorum... İşte halimi size dosdoğru arzettim. Artık siz bilirsiniz, dedi.

Selâhattin bey şöyle bir gerindi:
— Demek aslen Yugoslavyalısn, adın Abuzer. Soyadın da Soliç, ha.. güzel. Gençsin, güçlü kuvvetlisin. Ee, peki futbol oynamasını biliyor musun bari?... diye konuştu.

Genç:
— Oynardım ama son zamanlarda bıraktım, pek tabii geçim derdine düşünce. Fakat işle bunun ne ilgisi var acaba, anlayamadım doğru su? diye sordu.

Selâhattin bey:
— Olmaz olur mu, vaar vaar, hem de çok var. Eğer çok para kazanmak istiyorsan şimdiden antrenman yapmaya başla. Seni işe aldım gitti. Ama dediklerimi harfiyen yerine getirmen şart. Yoksa basit bir memurluktan alacağın parayla geçinilmez, adam gibi yaşanılmaz bu devirde. Hem senin gibi bir gence yazık olur, kalın dosyaların arasında ömür çü-

rütür durursun. İş değil bul dedi.

Genç merakla:
— Yoksa sizin müessesenin bir futbol takımı mı var? diye sordu.

Selâhattin bey:
— Yok canım. Ben zaten seni bizim müessesede çalıştırmak için almıyorum. Yoksa sen bizde kapıcılık bile yapamazsın. Dua et adına, soyadına, Yugoslavyalı olduğuna... Ama istersen, yine göstermelik bir memurluk veririz sana. İstedğin zaman gelir oturursun masana. Ay başında gelir, maaşını alır, bir daha uğramazsın, ay sonuna kadar istersen. Keyfin bilir.

— Yoo, beyefendi, ben namuslu adamım, aç kalırım, ölürüm de yine namusuma hâlel getirmem. Ben bu işte bir dalavere seziyorum. Lütfen biraz daha açık konuşun.

— Allah Allah! Kim dedi be sana dalavere var bu işte diye... Çok rica ederim, bizim şirket namusuna hâlel getirmemiştir şimdiye kadar.

— Ee, peki nasıl bir şey yapacağım ben?

— Haa, bak şimdi iyi dinle beni. Sen futbol oynarın demiştin değil mi?

— Evet...

— Daha önce bir takımda oynadın mı hiç?

— Evet, «Dama Spor» takımında.

— Peki, futbolda büyük transfer paraları alıp zengin olanlar var, sen niye alamadın?

— Ünlü değilim de ondan.

— Hah, ben seni ünlü yapacağım işte. Bunun için biraz reklâm şart. Yoksa ne kadar güzel oynasan beş para etmez. Şimdi moda nedir futbolda? Yabancı futbolcu, özellikle Yugoslav futbolcu değil mi? Hah, işte biz de öyle yapacağız. Nasıl olsa adın, soyadın uygun, doğumun da öyle. Geriye ne kalıyor? Hiç! Benim için gayet basit. Sağa sola birkaç telefon, bir iki ha-

ber yeter. Yalnız bir ay devamlı antrenman yapacak, bir de Yugoslavcanı ilâletip Türkçeni unutacaksın. Tamam mı, anlaştık mı? Hah şöyle. Akıllı ol, fırsatlardan faydalan. Memurlukta bir yılda kazanaçağın paranın kat kat fazlasını futboldan bir ayda kazanıverirsin. Hiç korkma, çekinme. Sen yalnız oyununu oynat, seni ünlü yapmak, el üstünde gezdirmek benden. Tabii bunun için bazı masraflarım olacak, ilerde bu masraflarıma, girdiğim zahmetlere karşılık, aldığın transfer ücretinin yüzde ellisini isterim haa... Bak haberin olsun, şimdiden anlaşılmış da ilerde bir gürültü çıkmasın.

Selâhattin beyin bu teklifini genç biraz tereddüt ettikten sonra kabul etti. Bunun üzerine Selâhattin bey ona üstünü başını düzeltmesi, kendisine çekidüzen vermesi için bir miktar para verdi. Zile bastı, gelen adamına, bu genci iyi bir otele yerleştirmesi, yemeği, giyimi, bakımı için gerekli her şeyin yapılması konusunda emir verdi. Onlar gider gitmez de telefonu eline aldı, bir numara çevirdi:

— Alooo, orası «Şirin Dazkırı» gazetesi mi? Hasan'cığım, sen misin? Merhaba, nasılsın hayatım?... Dur, sana önemli bir havadisim var. Kulaklarını aç da beni iyi dinle. Sizin Dazkırı Spor dördüncü milli lige girdi bu yıl değil mi? İyi bir yabancı futbolcu transfer etmek istemez misiniz, hem de Yugoslav ve üstelik daha genç de... Efendim?... Haa! İsterseniz tabii değil mi? Böyle bir futbolcu var elimde. Dur, acele etme. Kendisi daha Yugoslavya'dan gelmedi. Ama gelmesi an meselesi, bir işaretime bakıyor. Bir aya kadar sizin takıma alırsız. Fakat avantamı isterim ha!... Bak sonra karışmam, daha bir sürü kulüp var. Ben aslen Dazkırılı olduğumdan ve de

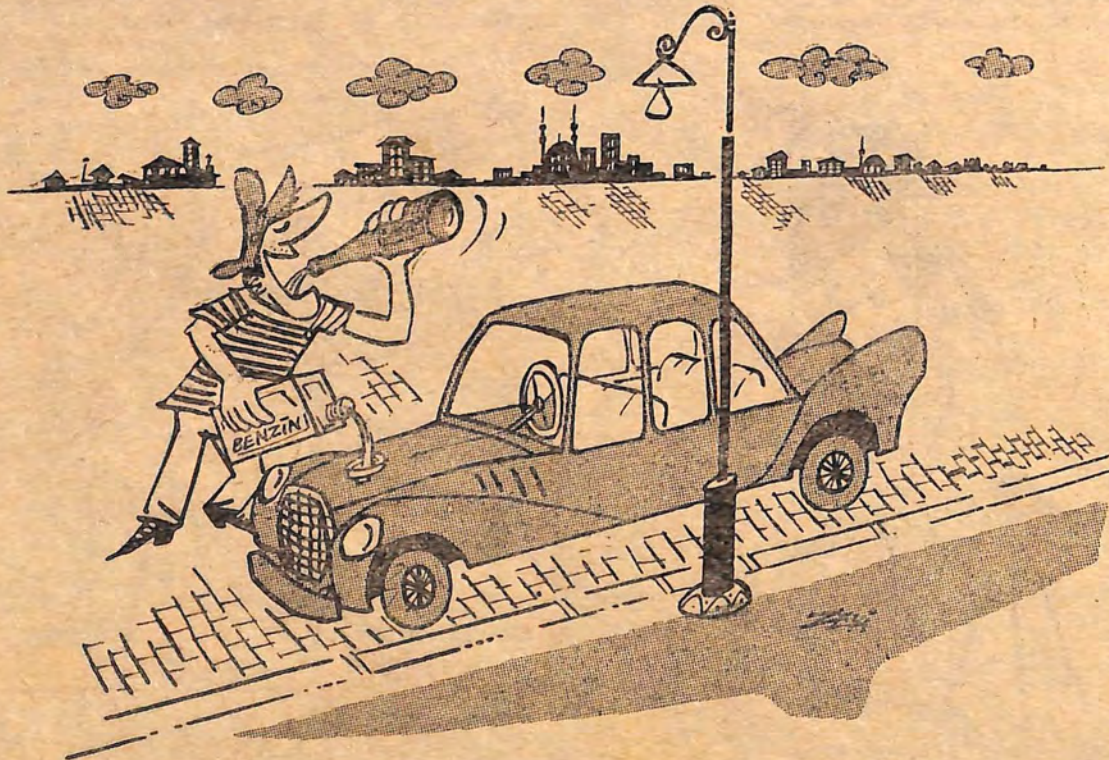
sizleri, kulüblü canımdan çok sevdiğimden... Merak etme, kimseye söylemem. Size söz veriyorum bir kere. Tamam mı?... Ona ne şüphe canım. Sen yalnız şimdiden gazetenizde bahsetmeye başla. Böyle bir pirlanta bir daha geçmez ele. Şimdiden sinemalara, eğlence yerlerine, otobüs biletlerine falan zam konulsun, bankalar da kredi kapılarını açsın bakalım. Söyle belediye meclisi üyelerine Memleket meselesi bu. Bii bilâ ücret memleket sporunun kalkınması için bak tâ nerelerden çalışıyoruz. Onlar da azıcık gayrette gelsinler bakalım. Nasıl mı buldum, tamamen bir tesadüf eseri canım. Geçenlerde tanıdık bir arkadaştan duydum. Kendisinin orada akrabaları vardır da... Hemen sizleri düşündüm vallahi Hasan'cım... Neyse şu anda görülmesi gereken başka bir işim var canım, kusura bakma, sonra yine görüşürüz. Haydi hoşça kal.

Selâhattin bey birkaç yere daha telefon ettikten sonra, memnun bir şekilde ellerini oğuşturarak masasından kalktı... Ertesi günlerde faaliyet daha da arttı. Abuzer Soliç top antrenmanlarını, Selâhattin bey telefon antrenmanlarını, Hasan bey gazetedeki Yugoslav futbolcu Abuzer Soliç hakkındaki şişirme haber, uydurma havadis antrenmanlarını sıklaştırdı. Derken her üçü de form'a girdi!... Selâhattin bey hayatında hiç top oynamadığı halde Yugoslav futbolcu bulup takıma yerleştirdiği için bir numaralı futbol üstadı kesildi. Yapılan seçimde Dazkırı Spor'un genel başkanı seçiliverdi. Yükseldikçe yükseldi, ticari itibarı, kredisi çoğaldı. Yakında politikaya atılıp belediye başkanı, milletvekili falan seçilirse hiç şaşmamak lâzım...

Hasan bey de Yugoslav futbolcu ben keşfettim diye övünüyor sağda solda. Gazetesinde futbolumuzun ilerlemesi için yazılar döküyor durmadan... Daha çok, yabancı futbolcu, yabancı hakem getirmeli diye yirtiniyor, tepiniyor. Bu konuda otorite sayıyor kendini. Hattâ milli takımın nasıl başarılı olabileceği hakkında öğüt veren yazılar bile yazıyor. Bakalım dünya sporunu ne zaman düzeltmeye kalkacak!...

Abuzer Soliç ise Yugoslav futbolcu damgası sayesinde yüklü bir transfer ücreti alarak «Dazkırı Spor» la bir anlaşma imzaladı. Kafasını çalıştırarak alamadığı paranın on mislini ayaklarını çalıştırarak alıveriyor bir çırpıda. Eskiden lânet ettiği, hattâ değiştirmeye kalktığı ismine bir cankurtaran simidi gibi sarılıyor. Bir yeni zengin kızından Türkçe öğrendi ve sonunda onunla evlendi. Artık ne kitap okuduğu ne de toplumsal konularda, sağda solda, ileri geri konuştuğu var. Futbol bıraksa antrenörlük, idarecilik, kulüp başkanlığı var. Hiçbiri olmasa kayın pederinin paraları, malı mülkü sağ olsun.

Erhan TIĞLI

— Trafik kazalarının çoğu içkili araba kullanmaktan oluyor. —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Telefon : 22 18 11

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Piyango

Trafik polisi son süratle giden otomobili durdurarak sürücüyü:

— Tebrikler, dedi. Bin frank kazandınız! Bu yeni otorutta, bu hızla geçen ilk araba sizinki... Bu parayla ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim?

İçti rahatlayan sürücü:

— Bir sahte plaka alabilirim her halde, diye mırıldandı.

Fakat yanında oturan karısı, kaşlarını çatıp polise gülümseyerek:

— Sözlerini ciddiye almayın, dedi. En büyük zevki yalan söylemektir!

Polis gitmeye hazırlanırken, arka koltukta uyulamakta olan ihtiyar büyükbaba gözlerini araladı, karşısında polisi görünce:

— Yandık! diye bağırdı. Çalınmış bir arabayla uzun süre gezmiyeceğimizi daha önce söylememiş miydik? Enselendik işte!

Evlilik kuralı

İlk aylar: Erkek konuşur, kadın dinler.

Birkaç yıl sonra: Kadın konuşur, erkek dinler.

Altı yıl sonra: Her ikisi birden konuşur, komşular dinler!

Unutkanlık

Balayı gezisine çıkıyorlardı. İstasyona geldiklerinde genç koca:

— Bavullarınız, battaniyelerimiz, giyeceklerimiz, şemsiyemiz tamam, dedi. Salondaki divanı da almayı akıl etseydik...

— Alay mı ediyorsun canım? diye söylendi karısı. Salondaki divanı alacaktın da ne yapacaktın?

— Koca divanı ne yaparım şekerim? Yalnız, tren biletlerimizi üstünde unuttum da...

Ne yaparlar?

Amerikan kadınından bahsediliyordu. Biri:

— Amerika'da kadınların üçte biri zayıflamak, üçte biri de şişmanlamak ister, dedi.

Bir başkası sordu:

— Ya diğer üçte biri ne ister?

— Zenginlemek ister birader, zenginlemek ister!

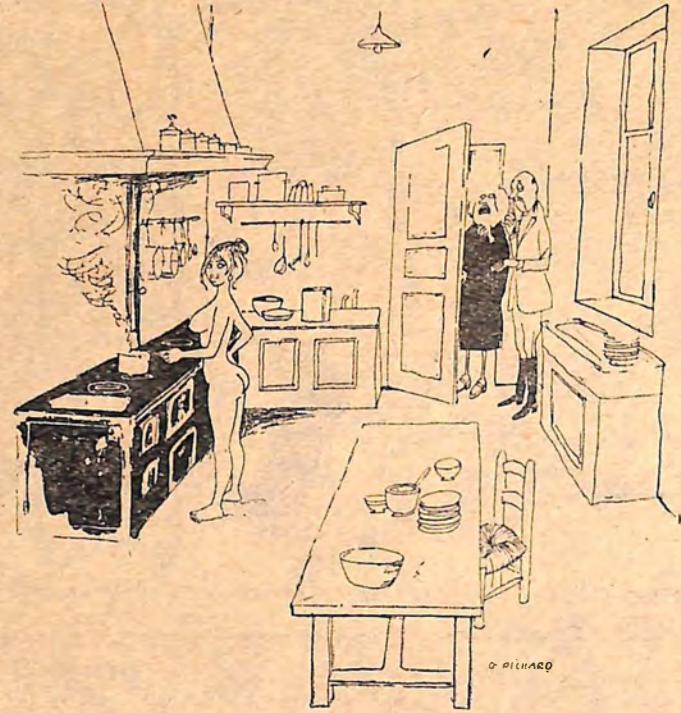
Sonuç

Bulunan erkek cesedini nehirde çıkarmışlar, yol kenarına yatırmışlardı. Kalabalığa giren bir sarhoş ne olduğunu sorup öğrendikten sonra, az ilerde kendisini bekleyen arkadaşına:

— Bir şey yok canım, dedi. İçkiye oturan adam alkolden fazla su almış, sonra da şişmiş kalmış!

— Zevkler yaşla değişiyor yavrum... Şimdi ben yalnız enfiye çekiyorum!..

— Kızma karıcığım kızma... Kızcağızın içinde hiçbir kötülük yok... Bırak, görmemezlikten gel!..

Yalancı

Bir müzeyi geziyorlardı. Heykellerden birini işaret eden rehber:

— İşte en azından ikibin yıllık bir heykel, dedi.

Karısının kulağına eğilen ziyaretçi:

— İnanma şekerim, diye fısıldadı. Bu adam bizi aptal yerine koyuyor!

— Neden? Nasıl anladın?

— Bulunduğumuz tarih olan 1970'ten, onun söylediği ikibin yılını çıkardım!

Cevap

Bulduğu mektuplarla karısına karşı duyduğu kuşkuları kökleşen erkek kâğıt kalemi önüne çekerek, rakibine şu mektubu yazdı:

«Mösyö, her şeyi biliyorum. Bu meselenin hepimizin yararına uygun sonuçlanmasını istiyorsanız, gelecek cumartesi günü saat dörtte bizim evde olmalısınız!»

Ertesi gün ateşli sevgiliden şu cevap geldi:

«Kocan olacak salak evde bulunmayacak mı şekerim?»

Meraklı

Otel müdürü, garsonlardan birinin koridora çömelmiş ayakkabı parlattığını görünce:

— Ayakkabıların ofiste temizlenmesi gerektiğini size daha önce söylemedim mi? diye bağırarak bir hışımla geldi yanına.

— Haklısınız, diye kekeleydi garson. Fakat mazur görün, ben bu ayakkabıları ofise götürmem!

— Neden?

— Çünkü pek meraklı bir müşterimin pa-buçlarıdır bunlar. Adamcağız balına öyle düşkündür, öyle düşkündür ki, bağcıkların birer ucunu ayakkabılara takar, birer uçlarını ise karyolasına bağlar!

Utang

Madam ve mösyö Dubois'lar gece sinema dönüşü yapıyorlardı. Evin önüne geldiklerinde:

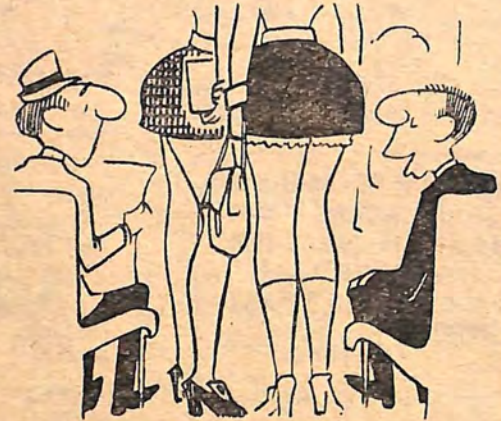
— A aaa! Kapı açık! diye bağırdı madam. Oysa, giderken elinle kapatmıştım!

Merakla içeri dalan mösyö, birkaç dakika sonra dışarı çıkarken:

— Hırsız girmiş! diye söylendi.

Renkten renge giren madam:

— Hırsız mı? diye bağırdı. Mutfığa girmiş, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları da görmüş mü acaba?

— Bilmem siz de farkettiler mi? Trende hep aynı yüzlerle karşılaşıyoruz!..

Tembih

Kocasına:

— Sevgilim, bahçeye çık da, çocukların ne yaptıklarına bak bakalım, dedi. Sonra da yaptıklarını bir daha yapmamalarını söyle.

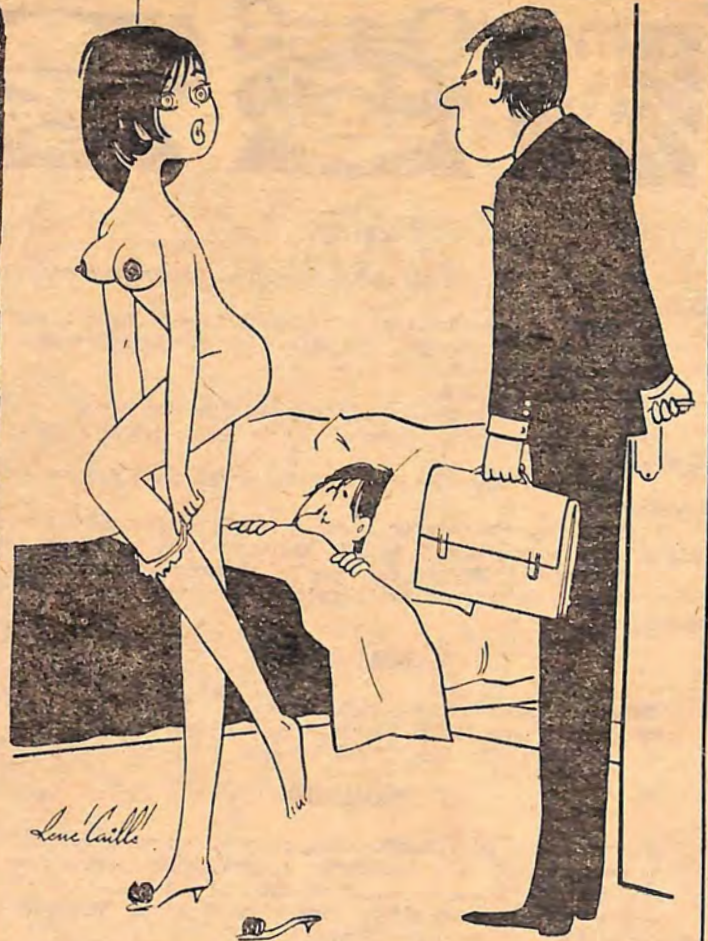
Yazısız

1055/207

— BİR ADIM DAHA ATARSANIZ KARIŞMAM DOKTOR BEY!

Dünya
Karika
Türlüleri

— ÇOK GEÇ KALDIN!.. SEN ONUN NOEL BABA OLDUĞUNA İNANMIYORSUN AMA, BEN İNANDIM!..

Hangi sekreteri seçersiniz?

MADMAZEL LULU: MINİ ETEĞİ YÜZÜNDEN ÖLÜMÜME SEBEP OLACAK. HELE BUGÜN KİLOTUNU GIYMEYİ DE UNUTMUŞUM...

MAUDE: MORAL TAKVİYECİSİ.

NEYİNİZ VAR PATRON? KENDİNİZİ İYİ HİSSETMİYOR MUSUNUZ YOKSA? SOLUK ALIŞLARINIZ BİRAZ SIKLAŞTI DA!..

SEKRETERİM MAUDE SON DERECE ÖZEL BİR SEKRETERDİR. BANA BÜTÜN DERTLERİMİ, ÜLSERİMİ, VERGİ BORÇLARIMI VE KARIMI UNUTTURUR!

SUZİ: HER ZAMAN OKŞATIR. AMA ZAM ŞARTI İLE.

HU, HUU!.. KÜÇÜK GÖĞÜSLERİME DİKKAT EDEN YOK MU BUGÜN?..

ODETTE: SEKRETERLERİN EN CİDDİSİDİR. AMA BİR TEK KUSURU VAR, ÇOK İÇİYOR...

BOŞ VERMİŞİM.. BOŞ VERMİŞİM.. BOŞ VERMİŞİM DÜNYAYA!..

MADMAZEL CİNETTE: YÜZÜNÜ GÖRÜNCE CİNNET GEÇİRİYORUM.

BAŞKA BİR SEKRETER ARADIĞINI BİLİYORUM... AMA, YAĞMA YOK... HELE BİR BAŞKA SEKRETER AL... ÖBÜR GÖZÜNÜ DE PATLATIRIM...

MADMAZEL ÇANTAL: HER ŞEYİMİ BİR ANDA TÜKETEBİLİR.

SEVGİLİM, BÜTÜN VÜCUDUM OKŞANMAK İÇİN ÇİRPİNİYOR. ARZUDAN YANIYORUM... VE BANKADAKİ HESABIMI BİRAZ DAHA YÜKSELTİMEN GEREK...

MADMAZEL FLORA: YAKINDA EMEKLİYE AVRILACAK OF, BİR AYRILSADA KURTULSAM...

AY ÇIKSAK, AYDA YALNIZ KALSAK, AH NE ROMANTİK OLUR!.. Dİ Mİ?..

MORTHE: İSPANYA'YA YAPTIĞI SEYAHATTEN SONRA ÇOK DEĞİŞTİ.

LULU ŞEKERİM, BEN HAZIRIM SENİ BEKLİYORUM... TOZLAR, DA YUVARLANALIM... AŞK İÇİNDE GALIŞALIM. OLE KABALE ROS... TORIADOR DİKKAT, TORO GELİYOR...

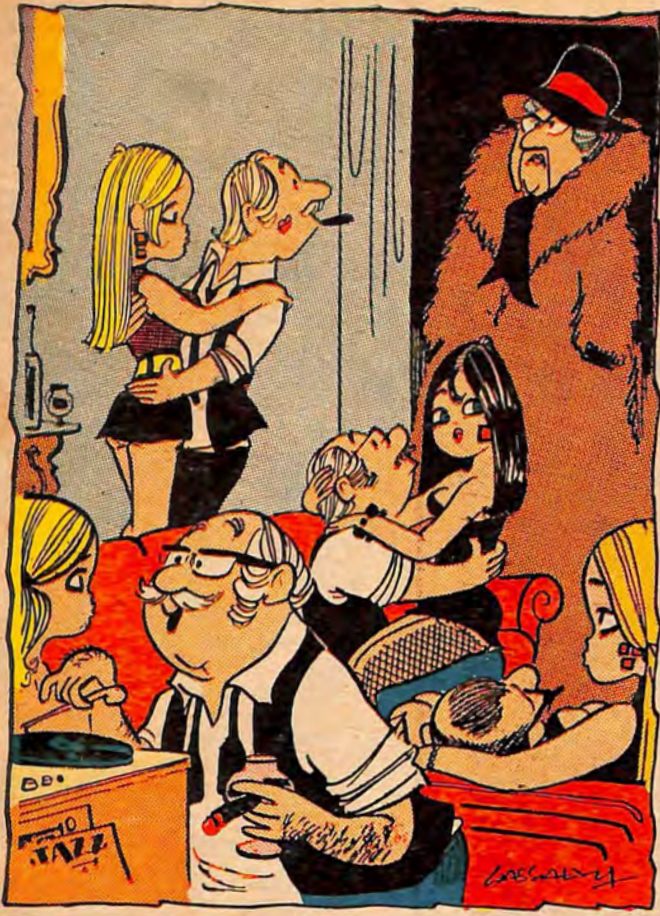

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

AKBANK

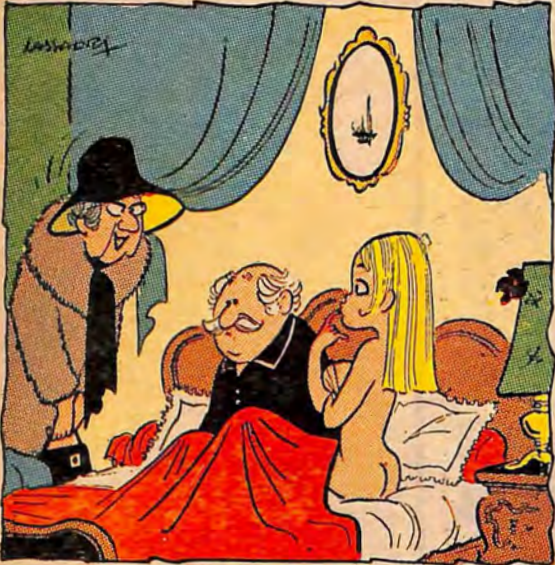

**A
K
B
A
A**

— HEEY , N'OLDU YAHU ?.. BİRDENBİRE
HERKEŞ NEDEN SUSTU ?.

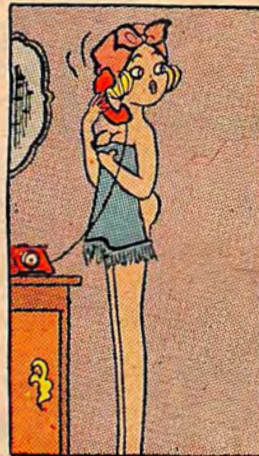
— O KADAR ACEMİYİM , O KADAR UTANGAÇIM KI. ELLERİMİ
NEREYE KOYACAĞIMI BİLMİYORUM !..

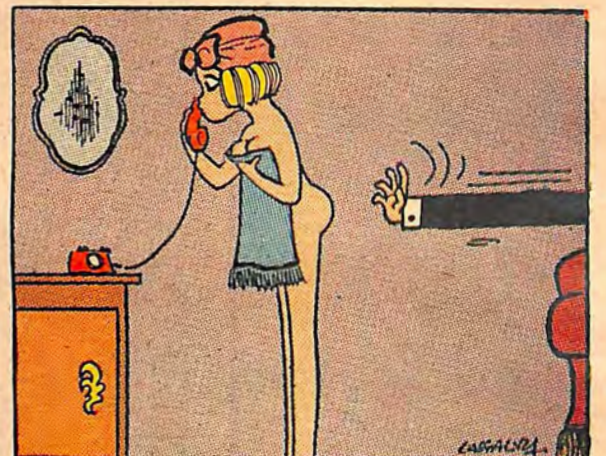
— AYAKLARINI SICACIK TUTTUĞUNU SÖY.
LEDİĞİN ŞEY BU MUYDU HERİF ?..

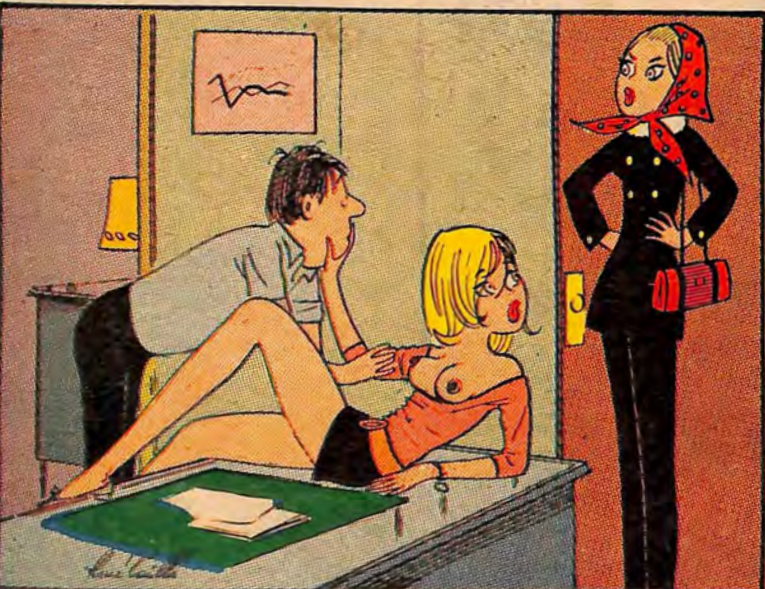
— KOCACIĞIM ,ARKADAŞIN
MÖSVÖ DUVAL EVDE ..

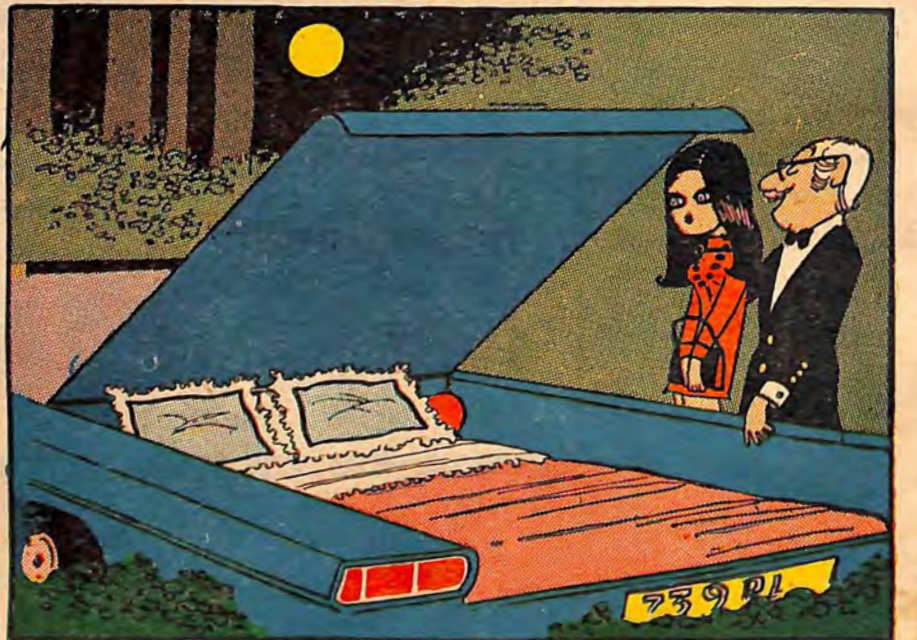
— HANGİ DUVAL OLACAK
CANIM ?.

— HANI ŞU ... KOLLARI ÇOK UZUN OLAN !..

— YA , DEMEK HESAPLARA SEN BÖYLE BAKIYORSUN HA?!

— İŞTE , BÜYÜK ARABALAR BUNDAN DOLAYI DAHA ÇOK
SATILYOR !..